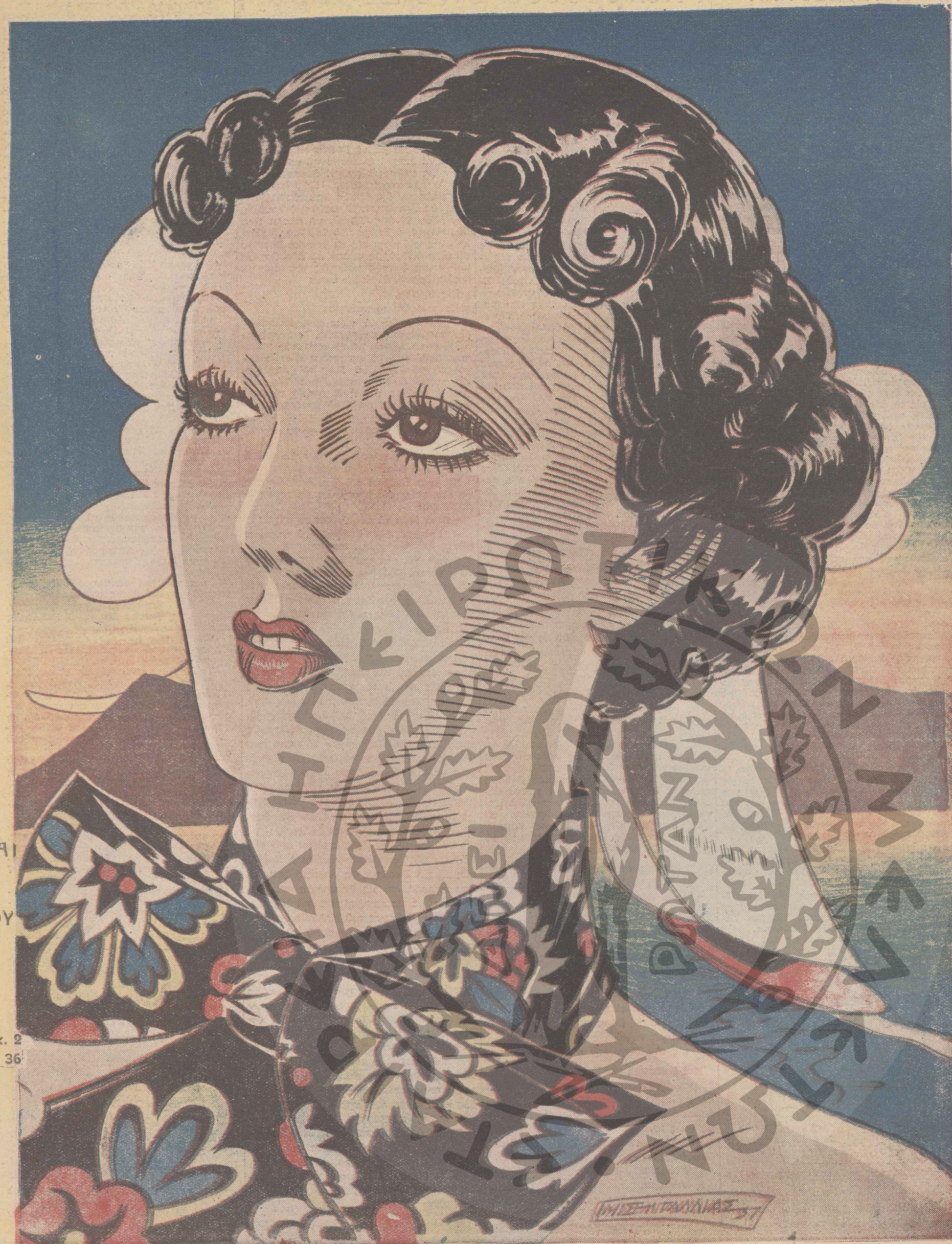

TO EPRON

ΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ
 === ΡΕΠΟΡΤΑΖ ===
 ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

TO EPFON

Αθηναϊκή Ζωή

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Η εβδομαδιαία κίνηση

— Αι μελοδραματικά παραστάσεις του «Πάλλας» δημεύουν εφέτος εξαιρετική επιτυχία και από καλλιτεχνικής απόψεως αλλά και από απόψεως σφύρης κόσμου. Σημειούμεν την χωρίς υπερβολήν απόθεσιν του κ. Γιάννη 'Αγγελόπουλου και την εξαιρετική εμφάνισιν εις την «Τραβιά» του κ. Βασιλάκη, ενός νέου θαυμάσιου, ο οποίος παρέχει άριστα έλλειδας δι' ένα λαμπρόν καλλιτεχνικόν μέλλον.

—Οι διοργανώσεις των παραστάσεων του «Πάλλας» σκέπτονται να μετακαλέσων άργότερον και διασημούς ξένους καλλιτέχνας μεταξύ των οποίων και τον μεγάλον τεσσόν Μπετζίανιν Τζέλι.

—Οι μουσικοί κύκλοι δεν συζητούν κατ' αόριστον, από την πρόσληψιν του Μουτσού κ. Μοσχάκη εις την «Μετροπολιτικήν της Νέας Υόρκης, εις την μεγαλύτεραν όπεραν του κόσμου, με συμβόλαιον διά δύο έτη. 'Επιτυχία σχεδόν άνευ προηγουμένου δι' Έλληνα καλλιτέχνην.

—Μουσικόν γεγονός άπέτελεσεν η δοθείσα την παρελθούσαν Δευτέραν Συμφωνική συναυλία, με έργα του διευθυνόν του Έθνικού Ωδείου κ. Μανώλη Καλομοίρη, του οποίου η προσπάθεια προς δημιουργίαν Έθνικής μουσικής απέδειχεν ότι έχει ευρεί εδμενιστήν άπχρησιν εις το αθηναϊκόν κοινόν.

Στο πρώτον μέρος, στην «Ρωμαϊκή Σούιτα» και ιδιαίτερος στο μέρος «Από τον Ερωτικό στο Πάθος» η όρχηστρα υπό την διευθύνσιν του κ. Λεονίδα Ζώρα μας έδωσαν όχι μόνον μία ακριβή εκτέλεσιν, αλλά ένα πολύ πειθαρχημένο σύνολον με ψαλμόν και ζήην.

Στο «Συμφωνικό κοντσέρτο» ιδιαιτέρως στο «Άλεγκρο κόν μοτο-μαεστόλο» ένα έργο γεμάτο άγνην αισθηματικότητα, μάς ικανοποίησαν απόλυτως, πόσον η όρχηστρα, όταν και η έκλεκτή μας καλλιτέχνισ κυρία Κρινιώ Ζώρα. Στην «Αναδυομένη» η δις Κλέα Στάμου και η όρχηστρα, μας έδωκαν μίαν απόδοσιν άριστοτεχνικήν.

Όμοίως στο «Π-ωτοόρχη» ο κ. Φ. Θεολογίτης και η όρχηστρα μάς ικανοποίησαν. 'Ιδιαιτέρως, στην «Παναγία της Σπάρτης» η έκλεκτή καλλιτέχνισ του όματός κυρία Ν. Φραγκιά - Σπηλιόπουλου, μάς έδωσαν αυτόν έργο, καταπληκτικόν από άποψιν άγνης, γυμναστικής, στο «Μοναστήρι» του όσιου Λουκά, ένα συμφωνικό ποίημα για άπαγγελία, ο συμπαθής καλλιτέχνης του Έθν. Θεάτρου κ. Τ. Καραύσης συνεκίνησεν ιδιαιτέρως το κοινόν. Τέλος στη «Συμφωνία της Λεοντιάδας» μάς ικανοποίησεν ιδιαιτέρως η Χωρωδία του Ωδείου.

Την παρελθούσαν έβδομέδα στο «Αλύσιον» έδόθη με πρωτοφανή επιτυχίαν μελοδραματική παράστασις της «Μπαρτεφά» εις την έκλεκτήν καλλιτέχνισα του Έθνικού Μελοδραματικού Μαίρη Ταμπάκη και τόν θαυμάσιον κ. Τσιμπρήν. Αμφότεροι κατεχειροκροτήθησαν.

Άφριον Κυριακήν εμφανίζεται στα «Όλύμπια» η Χωρωδία Τριπόλεως και ως μανθάνομεν πρόκειται να μάς παρουσιάσθι εκπλήξεις.

Απόψε Σάββατον στο «Πάλλας» έκτακτος μελοδραματική παράστασις με την έκλεκτήν καλλιτέχνισ Μαίρη Ταμπάκη στο Μπαλό. 'Ιν Μόσκειν.

—Έγιναν με επιτυχίαν εις τον «Παραναστό» τα έγκαίνια της ζωγραφικής έκθέσεως του κ. Νίκου Φωτιάκη.

Μετάνοια

—Λοιπόν, την παντρεμένης την Μαρία...
—Ναι. Στην αρχή είπαμε να μείνουμε καλοί φίλοι, αλλά μετά εκείνη μετανόησε.

Η Αθήνα διασκεδάει

Μιά βραδυά στου Σαμαρτζή

Η επιθεώρησις («Κοκέτα»)

Τί γίνεται εδώ; Από πότε η όδός Καρόλου έγινε πλατεία του Συντάγματος; Από την βραδυά που άνοιξε τάς πυλίας του ό εφετινός πρόσδρομος των υπαίθριων θεαμάτων—τό θέατρον Σαμαρτζή. Από τότε δεν μπορεί κανείς να κυκλοφορήσιν εύκολα εις τόν πρό του θεάτρου χώρον λόγω της μεγάλης κοσμοσυρροής. Τό ταμειον από τις 9.30 άποκτά τεραστίαν ουράν πύθνος. Αυτό παρέχει την παρήγορον ελπίδα ότι ό αποδραμμένος από την νηστειάν του εφετινού κρισμού χειμώνος στόμαχος των ήθοποιων θα λιπανθί κομμάτι. Δόξα νάχη ό θεός του Αθηναϊκού καλοκαιριού...

Ας μπορούμε στο θέατρο. Μη φοβόσθε κρυολόγημα εκ των καλαμπουριών της επιθεωρήσεως, διότι η εύπολινική επιθεώρησις έλαβε πρόνοια περί αύτου: 'Εσκέπασε την πλατείαν με τάντα. Κοντά στην όρχηστρα, τις δύο σειρές των διακεκριμένων θέσεων, έχουν καταλάβει οι έπιφανείς θεαταί, τζαμτζατζήδες κατά τό πλείστον. Εις τα ακόλουθούτα καθίσματα της πλατείας άνθίζει η αθηναϊκή κομική, μακρινιομένη μ' επιμέλεια προσοψία κυριών, άφρονες χωριστάς και που και που και λήμψις κανενός μονόκλ. Από την μέση της πλατείας και πίσω, μέχρι των άλλων της γαλαρίας, κυριαρχεί ό λαός. Όλοι οι κοινωνικοί τάξεις παροισαί.

Αλλά ας απευθύωμεν να βολευθούμε κάπου, διότι η μαγκατιά του κ. Θ. Σακελλαριού δίνει το σύνθημα της ενάρετης της παραστάσεως. Ό στερεότυπος μύθος του Σαμαρτζή κ. Μαυρόπουλος εμφανίζεται πρό της δροσερής παραστάσεως του μπαλέτου, να μάς πληροφορήσθι ότι θα μάς τραγουρήσιν και εφέτος ως φίλης...Κοκέττο.

Έπακολουθεί η εμφάνισις του Κυριακού ως δόκτορος 'Επανευνάδου, ο οποίος σπεύδει να δηλώσθι, ότι δεν έχει καμμίαν σκέψιν με τόν γελοιοποιούν τον ήρωα της όμνώνου ταινίας. Κάμνει διάγνωση άσθενειών επί σκηνής και όταν ό άσθενής του ζητά ρετιέτα, βγαίνει μερικώς έτοιμος από την τσέπη του και του λέγει:

—Κλείσε τα μάτια σου και τράβα μία...
Ό Μπλιάδης με τόν Άργυρόπουλον, καθηγητή της αρχαίας ελληνικής, έρωτευμένοι εις ήλικιαν έικοσι έτών... τρεις φορές, δηλαδή έξη, βρίσκουν με τή μουσική των σόνερα, μία κιθάρα κι ένα μανταλινό, να «ποιήσουν» ρωμάντζο εις τις εκκετικές των. Δεν μπορούν βέβαια, αυτοί σοφοί καθηγηταί, να τραγουδήσουν, όπως τραγουδά ό λαός, αλλά μεταφράζουν εις την καθαρουργικήν τά γραμμένη εις την «Βάρβαρον» δημοτικήν τραγουδία. Τό «Σκλήτω με» το τραγουδούν ως έξης:

Φθονούσιν με άνευ σοφ άδυνάτω
να ζήω μόνος
Φθονούσιν με μη μ' άφηνει έξω του νυμφώνος

Ίδου και τό τραγουδάκι «Βαγγελίτσα την έλπίδα σου» πώς μεταφράζεται εις την καθαρουργικήν:

Ευαγγελία
εις την έλπίαν ου
άδες άποσ' άποσάμων ν' άφωσ
και νά γείρω
εις την άγγελίαν σου...

Και ό κόσμος γελά με την καρδιά του. 'Η μανία των σταυρολέξεων οστρηρίζεται επιτυχώς. Ό Μαυρόπουλος, η Μιμάρ και η μικρή Βέμπο λύνουν σπουράλεξα μαζί με τους θεατάς.

—Τι είναι κείνο που έχουν μερικοί στα άνω δικά;

Και τό κοινόν άπαντί:
—Φολόκρα.
—Ποιος είναι εκείνος που τόν βλέπεις από μακριά χωρίς να τόν άκούσεις;
—Ό κ. Κοτζιάς, φωνάζει κόποιος.

ΓΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ρεπορτάζ από παντού

—'Οχι. Ό Διοικητής Πρωτεύουσας. Ό Μακρής ως... υποψήφιος πατέρας, ο οποίος δηλοί ότι εκουράσθη διά ν' αποκτήσιν τον μέλλοντα να γεννηθί υιόν, αλλά ως άποδεικνύεται στο τέλος δεν έ. και τελεοφορήσει ό δικός του κόπος, αλλά ό κόπος του... κομπάρσου του, σκορπών τό γέλιο με τό άφρογ παιζισμό του. Αλλά ό θεαταί άνυπομονούν να τόν έ. δούν ως μεθυσμένον. 'Η άνυπομονησία των υπερικανοποιείται, διότι σε λίγο τόν βλέπουν όχι άπλως ως μεθυσμένον, αλλά ως... καθηγητήν μεθυσμένον. Εις τόν όδον Οινόης 400 είναι η σκολή του. Οι μαθηταί, ό Σούρας, ό Τάβλας, ό Κοκινέλης κάθονται εις τά θρανία. Βγαίνει σε λίγο ό Μακρής μέσα 'πό ένα βαρέλι και χαιρετά τους μαθητάς του όχι με «καλημέραν», αλλά με ένα :

Εις υγιάν.

Και άρχίζει τό μάθημα:

—Σήμερα θα κόμουμε οικογενειακόν δικαίον, λέγει ό καθηγητής. Τι συγγενείον έχεις τό βαρέλι με τό κατσούρι; Λοιπόν, άκούστε: Τό κατσούρι είναι διαγένγοντον του βαρελιού. Διότι τό βαρέλι έχει νταμπζάνα, η νταμπζάνα την μπότα, η μπότα την όκα, η όκα τή μισή και η μισή έχει παιδί τό κατσούρι.

—Και οι μπότηλις της μισής όκας, που σεβρίζουν στο κέντρο τί είναι; έρωτά ό καθηγητής.

—Μη μιλάς γι' αυτές, τόν επιτιμά ό καθηγητής. Αυτές είναι τά... νόθα τέκνα. Σε λίγο έρχεται και ό κ. επιθεωρητής—ό Κυριακός και υποβάλλει διάφορες έρωτήσεις:

—Ποιό είναι τό ευγενέστερο ποιό;

—'Η μύρα, διότι όταν την πίνεις, κάθε πέντε λεπτά ζήπας... συγγνώμην.

Σκηνή οπαρτοιστή ξεκειλίζουσα από κομωκότητα. Κατόπιν η Βέμπο με τις ρωματικές της συγκινεί ρωμαντικούς και ή και τέλος ένα δροσερό φινάλε μ' όλα τα ελληνικά φρούτα επί σκηνής κλείνει την πρώτην πράξιν.

Παραλείψωμε ν' αναφέρουμε τις θαυμάσιες χορευτικές εμφανίσεις του Σπυροπούλου και της μικρής Ποζέλι. Αλλά της Ποζέλι η επιτυχία είναι η εμφάνισις της ως 'Ισπανιάδας, η οποία με φόντο τά φιλικά έρείπια του άλληλοπαρρηγομού, θωνεί την δοκιμασίαν της «Γλυκεΐδας της πατρίδας». Θρινεί για τό κακό που γίνεται «στην χώρα που άνθους κι ό έ. ρος γελοΐσας» και όπου τώρα «Παναγιώτες θλιμμένες, κιθάρες οπαμένες» κλαίνουν τους νεκρούς. Πολύ ψυχολογική μέν σκηνή, πού έχει εις όλων των θεατών την ψυχική συγκινητική άδηγησι.

Την φυγαγέαν μελαγχολίαν από τόν θρόνον της 'Ισπανίας διακνεί ό Κυριακός με την Βερώνη, ως μάγκικο ζευγάρι πού παραβάλλει τις θεατρικές προτιμήσεις του με τις προτιμήσεις του «Άριστο-κρητικού» ζεύγους του Μπλιάδη και της Λιάσας, τό όποιον τραγουδά τό «Σιάς κυρ άμαξά κατά γαλλικήν έκδοσιν: «'Ητρουμάν, σερί 'Ητρουμάν». Και τέλος ό Μακρής, ως... κομψή και χαριτόβριτη νέα δια την όποιαν αυτοκτονούν τόσο κάθε μέρα στο φάληρο, ώστε τους μαζεύουν με τό ζεμπιλί, δηλοί άπεριφρόσως ότι δεν έννοει να φορέσθι κάλτα εις τό αριστοτέρο πόδι, διά να μη σκεπώσθι την έ. λιά πού έχει. Δεν είναι δυνατόν βέβαια ν' άναεφρθών όλα τα νούμερα εις ένα αόνητον σπινειώμα. Άρκει να λεχθί ότι όλα είναι επιτυχία, έξυπνα, γραμμένα με κέφι και καλοσυνετασμένα. Όλοι συμφωνούν ότι η επιθεωρησις των κ. κ. Παπαδόγκα και Σπυροπούλου είναι χαριτωμένη, πνευματώδης, κομψή, σωστή... κοκέτα, η οποία θα έτακολουθί να κοκεταρίζεται εις τό θέατρον Σαμαρτζή ίσως καθ' όλην την αιτίαν.

Τιμωρία

—Σπυρίδων, να φας γρήγορα τή σουσά σου, γιατί θα φωνάξιν τόν όρσον! —Καλά θα κάνεις, μπέρε. 'Ετοι θα την φάη αύτες.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝ. Δ. ΠΑΣΣΑΣ

Γραφεία Σταδίου 23
Τυπογραφ. Ρ. Παλαμίδου 2
ΤΗΛΕΦ.) Γραφείων 31909
Τυπογραφ. 28632

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ
29
ΜΑΪΟΥ

Άριθ. φύλλου 36
Τιμή φύλλου Δραχ. 2
Έκδίδεται κατά Σάββατον

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΩΡΑΙΟ ΠΑΡΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ Κ. Π. ΝΙΡΒΑΝΑ

Έδώ και κάμποσα χρόνια, μία νέα Έλληνίδα, νεοφερμένη από την Άγγλια, όπου είχε γεννηθί και μεγαλώσει μου είχε κάνει μία περίεργη έρώτησι:

—Δεν μου έξηγήτες, σάς παρακαλώ, γιατί οι Έλληνες περπατούν λυγίζοντας τά γόνατά τους;

Να της τό έξηγήσω: Άλλά εγώ ούτε είχα προσέξει τέτοιο πράγμα. Και ίσως να λυγίζα κι' εγώ τά γόνατά μου, άν και ήμουν πολύ νέος τότε, χωρίς να τό καταλαβαίνω. 'Η παρατήρησις όμως της καλής μου φίλης, μία παρατήρησις ανθρώπου, πού η συνήθεια δεν τόν έχει κάνει άκόμη να βλέπη φυσικά και κανονικά τά άφύσικα και τά παράξενα μ' έκανε να δώσω προσοχή στο πράγμα. Και άνακάλυψα πράγματι ότι όλοι σκεδόν τότε οι Έλληνες, νέοι και γέροι, περπατούσαν λυγίζοντας τά γόνατα σάν παραφορτωμένα ναϊδούρια. Αυτό ήτανε τό... έθνικό μας βάδισμα και τό έθνικό μας παράστημα.

Κακομοίρικα, ταπεινό, άρρωστικό, φοβισμένο. Γόνατα λυγισμένα, κεφάλι σκυφτό, μάτια χαμηλωμένα, βήμα σεργάμενο ανθρώπων, πού πάνε να τους κρεμάσουν. Και οι στρατιώτες άκόμη τό ίδιο. Κανένα κορμί τενητωμένο, κανένα μέτωπο ψηλά. Περνούσανε στην παρέλασι σάν «πρόβατα επί σφαγής». Ήτανε να τους κλαίς. Μήπως δεν έκλαιγε και τό τραγούδι τό του κληρωτού;

«Δε με κλαίς καυμένη μάννα, πού με πήραν τακτικό;» Χαϊροτούσανε τη σημαία και τόν ανώτερό τους σά νάκαναν άναγγραφα. Καθώς σήκωναν τό χέρι τους, δεν ήξερες, άν τό σήκωναν για να ζυγίσουν τό πηλίκιόν. Αυτό ήτανε η κορμωστάσι των Έλλήνων του κάμπου και της πολιτείας. Κορμωστάσι σκλάβων. Ένα γενικό γονάτισμα σωματών και ψυχών. Γιατί και οι ψυχές, άκολουθούν τό ρυθμό των σωματών. Μία όλόκληρη και περίεργη ψυχή δεν μπορεί ποτέ να κατοικήσιν ο, ένα γυρτό και καμπουριασμένο σώμα.

Άεφανα χωρίς να τό καταλάβουμε οι Έλληνες άρχισαν ν' άποκτούν παράστημα. Τα γόνατα τενητωμένα, τά κορμιά θάωθησαν, τά μέτωπα ψήλωσαν, τά μάτια άντικρύσαν άφωτα τά άλλα μάτια, τά πόδια πάψαν στερρά τη γή. Πώς έγινε τό θαύμα δεν ξέρω. Κάτι άλλαξε όμως, φαίνεται με τόν καιρό στο στρατών, στο σχολείο, στην κοινωνική μας ζωή.

Ό ραγιαδιωμός, ό πτωχοπροδρομισμός, ό γκραβάτος, ό μόνος—τρείς ιδιότητες νεοελληνικής καταστάσεως ένωμένες κάποτε σε μία—άρχισαν να υποχωρούν σ' ένα καινούργιο ρυθμό ζωής. Ό Έλληνας άπέκτησε παράστημα. Τό θαύμα έγινε. Τό είδαμε κατά τις διάφορες πορελάσεις, πού γίνονται τά τελευταία χρόνια.

Κι' εγώ κυττάζοντας τό άρρεπανάθ θέαμα συλλογίστηκα άθελα την παλιά, την καλή μου φίλη από την Άγγλια, πού με ρωτούσε:

—Δεν μου έξηγήτες, σάς παρακαλώ, γιατί οι Έλληνες περπατούν με λυγισμένα γόνατα;

Αυστυχώς δεν ζή πιά — πέθανε πολύ νέα η ευγενική Έλληνίδα, πού είχε όνειρο νά έ. δούν άντρα και, φυσικά, ευτυχισμένη... να, πού βρίσκεται η δυσκολία...

—Οι Έλληνες δεν περπατούν πιά με λυγισμένα γόνατα. Κάτι άλλαξε, καλή μου, στην Ελλάδα.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΗΣ ΜΑΡΛΕΝΕ ΝΤΗΤΡΙΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Η περιφημη γόσσα δίδει συμβουλές...

Όταν κοκκινίζετε σάν μιλάνε και καθάσατε φοβισμένες και άναποφασιστές στη γυνιά, άά μένεται εκεί, ώπου να φύγη ό κόσμος και φυσικά... κι' η εύκαιρία...

Α Νά είσθε έλκυστικές και να ντύεστε άπλά. Κάνετε τη φωνή σας να λησκάτι και τά μάτια σας να λένε κάτι περιπόνητο. Περπατάτε χαριτωμένα. Είναι τό καλύτερο φιλοφρόνημα πού άνταποδίνεται στο πρόσωπο πού άγαπάτε...

Α Έγώ θάάκις συναντώ εκείνον πού άγαπά, τό κάνω όλα αυτά και κάτι περισσότερο. Και όταν γίνη δικός μου, τού άφωσώμω όλην. Τά διακνεί δεν τά συμπαθά. Είναι πολυέξοδα και δεν προσφέρουν καμμία ευτυχία...

Α Για μία κοπέλλα με μυαλό και επίγνωση τό τι ζήτῃ, είναι πολύ εύκολο να παντρευθί. Νά μείνι όμως παντρεμένη με τόν ίδιο άντρα και, φυσικά, ευτυχισμένη... να, πού βρίσκεται η δυσκολία...

Α Περισσότερη άξία έχει η γυναίκα πού συγκρατεί τόν άνδρα της εύχάριστα, παρά εκείνη, πού μπορεί και πιάνει φίλους.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

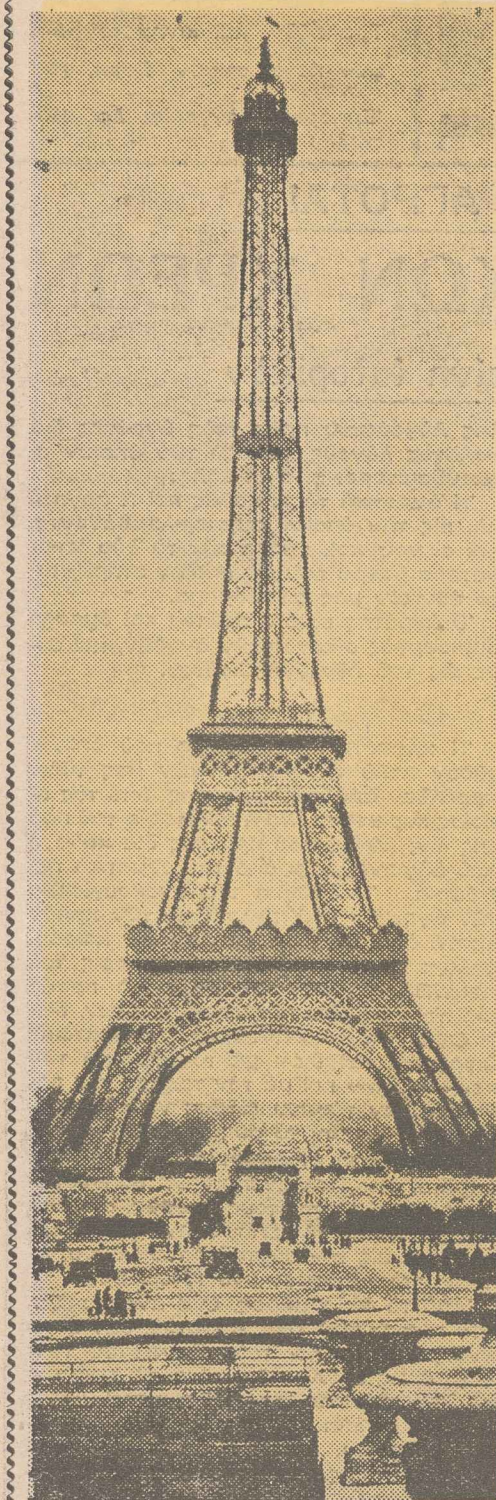
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΗΓΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τόμα

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 39045

Η πρώτη διεθνής έκθεση έγινε το 1851 εις τὸ Λονδὸν καὶ ἐγκαταστάθη ἀπὸ τὴν Βασιλίαν Βικτωρίαν εἰς τὸ Κρύσταλλ Πάλας ποὺ καταστράφη ἀπὸ πυρκαϊᾶν πρό ὀλίγων μηνῶν. Ἡ ἐκθεσις αὕτη, τῆς ὁποίας τὴν ἰδέαν καὶ τὴν ὀργάνωσιν εἶχεν ὁ πρίγκιψ αὐτῆς, συνήγαγε πολλοὺς ἀντιδρασιν. Ὑπάρχον οἱ πρῶτοι ἐργασματοὶ ἀπὸ τοῦ ἐπιστήμης τῆς Βουλῆς τὴν Κοινότητα τὴν «καταστροφὴν τῆς Ἀγγλίας» ἐν ἡ Βουλὰ ἀπεδέχθη τὸ σκεδόν τῆς ὀργάνωσιν εἰς μίαν παγκοσμίου ἐκθέσεως ἥτις θὰ ἀπετέλει πρόκλησιν κατὰ τὸ θεοῦ, βλασφημίαν, διὰ τῆς δημιουργίας μίας νέας βαδελῆ ἐκ τῆς συγκεντρώσεως τῶν φυλῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων ὁμοιοτήτων διαφόρων γλώσσας εἰς τὸ ἴδιον μέρος. Ἐν τούτοις, παρ' ὅλην τὴν ἀντίδρασιν, ὁ πρίγκιψ Ἀλβέρτος προαναγγέλλει ὑπὲρ τῆς ἰδέας του, πρὸς πληρὴν ἐνένοιαν τῆς ἀνθρωπότητος. (Ἡ ἀνακαλύψις, λέγει, ἐκμυδένει τὰς ἀποστάσεις καὶ ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ ἐρευνα βοηθεῖ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν μίας μεγάλης καὶ ἁγίας ἀποστολῆς. Ἡ ἐκθεσις τοῦ 1851 πρέπει νὰ δείξῃ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ὅτι οἱ εὐνοίαι τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἐρευνῆς δὲν δύνανται νὰ διασπασθῶν καὶ νὰ ἐπεκταθῶν ἢ μόνον διὰ τῆς εἰρήνης, τῆς ἀνάγκης καὶ τῆς ἀμοιβαίας βοηθείας καὶ ὑποταγῆς τῶν ἐθνῶν). Καὶ τότε, ὅπως καὶ σήμερα, ὁ πολιτικὸς ὀρίζων ἦτο λίαν σκοτεινός. Ἐπαναστάσεις, π. ἔμοι, οικονομικαὶ δυσχερείαι ἐτάρασαν καὶ τότε τὴν ἀνθρωπότητα, ἡ ὁποία ἤκουε με κάποιαν ἐκπληξίν τὸ ἐκ Λονδίνου ἐνθουσιάζοντες κίρην κατὰ τὸ ὅτι οἱ εὐνοίαι ἄλλα τὰς προόδους πρέπει ν' ἀντικαταστήσῃ ἀπὸς διὰ παντός τὴν ἁμίλλαν τῶν πλεονεκτημάτων.

Πέρασε σχεδὸν ἕνας αἰὼν ἐκτεκε καὶ τὸ ἴδιον κίρην συναισθητικῶν καὶ ἀποφασιστικῶν ἀκούει εἰς ἕναν κόσμον ἀνθρώπων καὶ τὸν ὁποῖον ἀπειλοῦν ἀπὸ μίας στιγμῆς εἰς τὴν ἄλλην οἱ καταστροφὰι τοῦ πολέμου, πολὺ χειρότεροι ἐκείνων ποὺ ὑπονοῦσαν νὰ ἀπειλοῦσιν τὴν ἀνθρωπότητα τοῦ 1851. Ἐν τούτοις ἡ πρώτη ἐκείνη διεθνὴς ἐκθεσις τοῦ Λονδίνου ἐστέθη ἀπὸ πληρὴ καὶ μὴ ἀναμενόμενῃν ἐπιτυχίᾳ. Ἐξ ἐκατομμυρίων ἀνθρώπων τὴν ἐπισκεψάμεθα καὶ τὰ κέρδη τὰ ὁποία προέβλεπον ἀνέβησαν εἰς πολλὰ ἑκατομμύρια. Ἐκτερεῖ ὁ θεσμός τῶν ἐκθέσεων

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ

Τὰ δείγματα τῆς προόδου ἑνὸς αἰῶνος πολιτισμοῦ συγκεντρωμένα εἰς τὸ Παρίσι

ὡν ἐγενικεύθη. Μετὰ τὸ Λονδὸν τὸ Παρίσι, μετὰ τὸ Παρίσι ἡ Βιέννη, μετὰ τὴν Βιέννη τὸ Σικάγο.

Εἰς τὸ Παρίσι μετὰ τὴν πρώτην τοῦ 1867, διαργανώθη ἄλλη τὸ 1878 καὶ ἄλλη τὸ 1900. Ἡ ἐφετινὴ πρόκειται νὰ διῶν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἕνα δείγμα ὧν τῶν ἐπιτευχθειῶν προόδων καὶ ὧν τῶν νέων ἐφευρέσεων, τῶν εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ τὰς ἀποικίας τῆς ὅσον καὶ εἰς ὅλον τὸν ἄλλον κόσμον. Θὰ εἶνε καθ' ὅλα μεγαλοπρεπὴς καὶ θὰ παρουσιάσῃ πλείους ἐκπλήξεις εἰς ὅλα τὰ πεδία τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τέχνης.

Ἡ ὅλη ἐκθεσις θὰ ἔχη 31 κυρίως εἰσόδους, 14 βοηθητικὰς καὶ 7 εἰδικὰς διὰ τὰ θέματα. Μία ἀπὸ τῆς κυριώτερας θὰ εἶνε ἡ τῆς πύλης τῆς Ἰένας, κοντὰ σπὴν ὁποία εὐρίσκειται ἀκριβῶς καὶ τὸ ἑλληνικὸν περικτενὸν μεταξὺ μίας πτέρυγος τοῦ νέου Τροκαντέρ καὶ τοῦ περιπτέρου τοῦ Βατικανού. Εἰς κάθε μία ἀπὸ τὰς εἰσόδους αὐτὰς καταλήγει ἀνὰ μία γραμμὴ λεωφορείου ἡ ὑπογείου σιδηροδρόμου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπὸ ὁποιοῦδήποτε σημείου τῶν Παρισίων θὰ δύναται νὰ φθάσῃ κανεὶς εἰς τὴν θύραν τῆς ἐκθέσεως ποὺ θέλει. Ἡ τιμὴ δι' ἐκάστην ἐπισκέψιν ἔχει ὁρίσθαι εἰς φράγκ. 6. Ἐπειδὴ ὁ χάρος τῆς ἐκθέσεως εἶνε τεράστιος, θὰ ὑπάρχῃ συγκοινωνία καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς ἀπὸ τῆς θύρας εἰς τὸ κέντρον ὧς καὶ περὶ τοὺς εἰσόδους καὶ ἐνδύμεσιν γραμμαὶ λεωφορείων ἐκτὸς τῶν ταξὶ καὶ ἐνὸς μικροῦ ηλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου ποὺ θὰ κυκλοφορῇ σὲς κυριώτερας ἀρτηρίας τῆς ἐκθέσεως.

Ἐκτὸς τῶν περιπτέρων 54 κρατῶν, τὴν περιπτέρων τῶν ἀποικίων τῆς Γαλλίας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν τῆς, θὰ ὑπάρχῃ τὸ περιπτέρων τοῦ τουρισμοῦ, τὸ τοῦ ηλεκτρισμοῦ, τοῦ μεταλλοῦ, τοῦ τύπου, τῆς διαφήμισης, τῆς κοινωνικῆς προνοίας, τῆς διασκεδάσεως, τὸ μουσικῆς τῆς νέας τέχνης, τὸ νέον Τροκαντέρ, τὸ Γκράν Παλάι, τὸ ὁποῖον ὑφίσταται ἀπὸ τὴν πρώτην ἐκθεσιν τοῦ 1867 καὶ ἔξακολουθεῖ νὰ κρατῇ ἐπαξίως τὴν θέσιν του καὶ φυσικὰ ὁ Πύργος τοῦ Ἀιφέλ.

Ὁ πύργος τοῦ Ἀιφέλ, τὸ κλῶν τῆς ἐκθέσεως τοῦ 1900 θὰ ἀποτελέσῃ καὶ σήμερον ἕνα ἀπὸ τὰ καταπληκτικώτερα καὶ μαγευτικώτερα θεάματα τῆς ἐκθέσεως μετὰ τοὺς πολυπλοκοὺς καὶ πολυσυνθετοὺς φωτισμούς του. Κατὰ τὴν τῆς πανύψηλης οἰκονομίας ἀφίδας τοῦ πύργου, εἶνε κτιμὸν τὸ μέγαρον τοῦ Τύπου, ὁλόκληρον ἀπὸ σιδήρου καὶ ἀπὸ γυαλίου, θαύμα μοντέρνας ἀρχιτεκτονικῆς, ὅπως καὶ ὅλα τὰ ἄλλα περικτενὸν ποὺ ἀναφέρεται καὶ πλείστα τῶν ἐξῆς κρατῶν. Τὸ μέγαρον τοῦ Τύπου ἔχει πρὸς τὴν 124 μ. μήκους καὶ καταλαμβάνει ἑκατὶν 4800 μέτρων. Ἡ μεγάλη του εἰσόδος ἔχει ὕψος 32 μέτρων. Στὸ ἰσόγειον θὰ γίνεταὶ ἡ τελεία ἀναπαράστασις εἰς ὅλες τῆς λεπτουργίας τῆς ἐκθέσεως μίας μενῶντας μοντέρνας ἐπιμελείας. Ἀπὸ τῆς συλλογῆς καὶ μεταβιβάσεως τῶν εἰδήσεων δι' ὧν τὴν ἐκθεσιν μὲν ὕδατον τοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς διαμονῆς τοῦ φύλλου, πάλιν δι' ὧν τῶν μέσων. Ἡ δημοσιογραφία ἔχει ἐκεῖ τὴν ὑψιστέραν ἀναπαράστασιν τῆς, τὴν πληρεστέραν τῆς ἱστορίας.

Εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα θὰ ὑπάρχῃ ἰδιαιτέρου διαμέρισμα ἀφιερωμένον ἀποκλει-

στικῆς εἰς τὴν θαυμάσιαν ἐφευρέσιν τοῦ Γουτεμβέργιου. Οἱ ἐπισκέπται θὰ βλέπουν τὴν κατασκευὴν τῶν πρώτων τυπογραφικῶν στοιχείων, εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ χαρτοῦ καὶ οἱ ἐργάται τοῦ διαμερίσματος αὐτοῦ τῆς ἐνδύμεσιν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Εἰς τὸ ἀπέναντι διαμέρισμα θὰ γίνετ' ἡ ἀναπαράστασις τῆς συντάξεως καὶ τῆς ἐκδόσεως τῆς πρώτης εὐ-

Μερικὰ ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικώτερα φωταγωγημένα ἐπ' εὐκαιρίᾳ

μνημεῖα τῆς Γαλλικῆς πρωτεύουσας, τῆς Διεθνέως Ἐκθέσεως.

ῥωπαϊκῆς ἐφημερίδος—στὴν Κίνα ὑπάρχον πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν—τῆς περιφώνου γαλλικῆς ἐφημερίδος τοῦ θεωροῦσιν Ρενοντῶν. Εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα θὰ ὑπάρχουν πολυάριθμα διαμερίσματα, τὰ καθένα τῶν ὁποίων θὰ ἀνήκῃ εἰς τὸν Τύπον ἑνὸς κράτους.

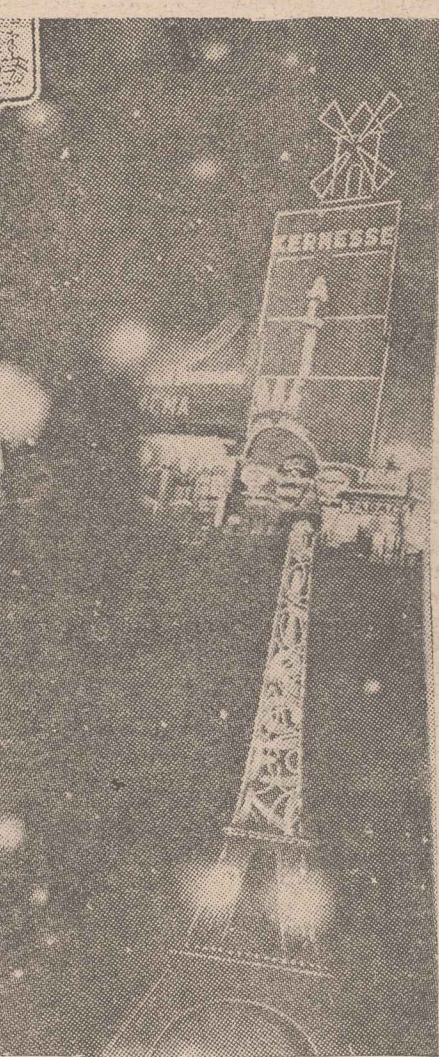
Ὁ Σηκουάνας ἐξ ἄλλου θὰ παρουσιάσῃ μοναδικὰς ἐκπλήξεις. Εἰδικὰ ἐγκαταστάσεις διὰ τῆς ὁποίας εἰργάσθησαν ἐπὶ ἐπὶ οἱ διαπρεπέστεροι εἰδικοὶ ἐπιστήμονες ὅλου τοῦ κόσμου, θὰ ἐπιτρέψουν τὴν ἐκτόξευσιν τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ εἰς μεγάλη ὕψη καὶ τὸν ταυτοχρόνον φωτισμὸν διὰ παντὸς χρώματος ἀκτίνων ἐκ τῶν ὧν καὶ ἐκ τῶν ἐξῶ. Ἐπὶ ἐκτάσεως 1500 μέτρων μὲν κέντρον τὸν Πύργον τοῦ Ἀιφέλ, κάθε βράδυ θὰ ἐκτυλίσσεται μία ἀληθινὴ φαντασμαγορία ὑδατίνου φωτός.

Ἡ μόντερνα τέχνη καὶ ἡ μόντερνα ἀρχιτεκτονικὴ θὰ κυριαρχήσῃ, ἰδίως ἡ τελευταία, καὶ θὰ ἀποτελέσῃ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα σημεῖα τῆς ποῦ θὰ ἐμπέσει βεβαίως τὴν μελλοντικὴν ἀρχιτεκτονικὴν ἐξέλιξιν τοῦ κόσμου. Εἰνε ἀδύνατον νὰ δοθῇ πλήρης περιγραφή τῆς τεραστίας αὐτῆς προσπάθειας τοῦ ἀνθρώπου πνεύματος εἰς ἕνα ἄδρον περιόδιον, ὅσον καὶ ἀν εἶνε ἐκτεταμένον. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι θὰ ἀποτελέσῃ ἕνα πραγματικὸν ζωντανὸν ὄργανον εἰς τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα. Ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι τοῦ ἀνθρώπου, ὅλοι οἱ ἐπιτυχταί του εἰς τὸν ἀνῶνα κατὰ τῆς φύσεως καὶ τῶν ὁλικῶν δυνάμεων, βιομηχανία, ἀεροπορία, ναυτιλία, γεωργία, ἐμπόριον, πολεμικὴ τέχνη, τέχνη καὶ ἐπιστήμη, τὰ πάντα θὰ ἀντιπροσωπεύονται εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῶν καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην ἐκδήλωσιν τῶν ὁπου ἐφθασαν σήμερον καὶ ἀποτελέσονται τοῦ κόσμου, τοῦ μόχθου, τῆς σκέψεως καὶ τῶν συνεχῶν προσπαθειῶν τῶν γενεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων.

καὶ νὰ κυττάξῃ ἀπὸ παντοῦ μετὰ τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ ἔλεγε τὸν κύριόν του νὰ κατέβῃ ἀπὸ κανένα βαγόνι.

Τέτοια παράδειγμα σκόλου αἰσθητικῶν δὲν ἔχει ἀναφερῆν ὅτ' ἀποκρίνεται τῶν ἐκθέσεων.

καὶ φωτεινῶν ὑδατίνων συμπλεγμάτων, ποὺ πρῶτον φανερὸν θὰ θαυμάσῃ τὸ ἀνθρώπινον μάτι καὶ ποὺ θὰ ἀποτελοῦν τὸν μεγαλύτερον θρίαμβον τοῦ μηχανικοῦ πνεύματος τῆς ἐποχῆς μας, τὸ ὁποῖον, αὐτὴν τὴν φανερὰν, ἀντὶ τῆς ἐκδήλωσιν σὲς συνθηματικὰς ἐπιδείξεις ἐργαστασίων καὶ μηχανημάτων ἐφαρμοσμένων τῶν φαντασμαγορικῶν κήπων τοῦ φωτός σπὴν

Μερικὰ ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικώτερα φωταγωγημένα ἐπ' εὐκαιρίᾳ

ἔμφανισιν καὶ τῆς θεοφάνειας τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐδημιουργήσαν φανταστικῶς κόσμον μαγείας καὶ αὐταπάτης. Τὸ «Κέντρον τῶν Τεχνῶν» θὰ εἶνε ἕνα θαύμα ἐπιδείξεως ὧν τῶν τεχνῶν ἀπὸ τῶν προϊστορικῶν χρόνων μέχρι σήμερον εἰς ὅλες τῆς λεπτουργίας τῶν ποικίλων καὶ ἀναρίθμητων ἐκδηλώσεων τῶν.

Τὸ νέον Τροκαντέρ θὰ περιλαμβάνῃ τὸ μεγαλύτερον θέατρον ὅλου τοῦ κόσμου. Θὰ χωρῇ μὲ ἀνεῖν τοὺς ἀκούσαντες 2000 ἄνθρωποι μετὰ τῆς ἀσκήσεως. Εἰς τὸ προσκήνιον θὰ ὑπάρχῃ θεοὺς τοὺς ἀκούσαντες 100 ὄργανα ὁρχήστρας. Ἡ θαυμάσια αὐτὴ αἰδέα ποὺ ἔχει διακοσμηθῇ ἀπὸ τοὺς ἀνομαστοτέρους καὶ πλεόν «μοντέρνους» καλλιτέχνους τῆς Γαλλίας, ἔχει καὶ μοναδικὴν ἀκουστικὴν καὶ ὁπτικὴν καὶ θὰ ἐπισημῶν ἀναμνηστικῶς—μὲσα στὰ τόσα ἄλλα ἀξιοθέατα καὶ πραγματικὰ θαύματα ποὺ θὰ ἐπιδεικνύωνται—τὴν ἀμείστον προοχὴν τῶν ἐπισκεπτῶν τῆς ἐκθέσεως.

Ἡ μόντερνα τέχνη καὶ ἡ μόντερνα ἀρχιτεκτονικὴ θὰ κυριαρχήσῃ, ἰδίως ἡ τελευταία, καὶ θὰ ἀποτελέσῃ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα σημεῖα τῆς ποῦ θὰ ἐμπέσει βεβαίως τὴν μελλοντικὴν ἀρχιτεκτονικὴν ἐξέλιξιν τοῦ κόσμου. Εἰνε ἀδύνατον νὰ δοθῇ πλήρης περιγραφή τῆς τεραστίας αὐτῆς προσπάθειας τοῦ ἀνθρώπου πνεύματος εἰς ἕνα ἄδρον περιόδιον, ὅσον καὶ ἀν εἶνε ἐκτεταμένον. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι θὰ ἀποτελέσῃ ἕνα πραγματικὸν ζωντανὸν ὄργανον εἰς τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα. Ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι τοῦ ἀνθρώπου, ὅλοι οἱ ἐπιτυχταί του εἰς τὸν ἀνῶνα κατὰ τῆς φύσεως καὶ τῶν ὁλικῶν δυνάμεων, βιομηχανία, ἀεροπορία, ναυτιλία, γεωργία, ἐμπόριον, πολεμικὴ τέχνη, τέχνη καὶ ἐπιστήμη, τὰ πάντα θὰ ἀντιπροσωπεύονται εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῶν καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην ἐκδήλωσιν τῶν ὁπου ἐφθασαν σήμερον καὶ ἀποτελέσονται τοῦ κόσμου, τοῦ μόχθου, τῆς σκέψεως καὶ τῶν συνεχῶν προσπαθειῶν τῶν γενεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων.

καὶ νὰ κυττάξῃ ἀπὸ παντοῦ μετὰ τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ ἔλεγε τὸν κύριόν του νὰ κατέβῃ ἀπὸ κανένα βαγόνι.

Τέτοια παράδειγμα σκόλου αἰσθητικῶν δὲν ἔχει ἀναφερῆν ὅτ' ἀποκρίνεται τῶν ἐκθέσεων.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΟΔΗΣ ΔΥΝΑΜΙΣ ΠΟΥ ΚΑΝΕΙ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΤΗΝ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΤΟΥΣ.

θεραπεύει, διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ καὶ τῆς ὑποβολῆς τοὺς ἀσθενεῖς ἀπὸ ψυχικὰς καὶ νευρικὰς διαταραχὰς. Καίτοι, ἀπὸ πρότερον ἐθαυμάσθη, ὁ Μέσμερ κατηγορήθη κατόπιν καὶ εἰς τὸ Παρίσι ὡς ἀγύρτης, ἡ μεθοδὸς τοῦ ἐσμεῖσε τὴν ἀπαρχὴν τῆς νέας πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν τροπῆς τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος.

Τὰ ἄσπρα, τὰ πράγματα, τὰ ζῶα, οἱ ἄνθρωποι ἀκτινοβολοῦν, ἐκπέμπουν κύματα «ἀτομικοῦ μαγνητισμοῦ», ἀλλήλοεμπράζονται ὅπως τὸ θέλει καὶ ἡ ἀρχαιοτάτη ἀπορροαία—καὶ ἡ μεταβίβασις αὐτοῦ τοῦ μαγνητισμοῦ ἐπιτρέπει τὰς ἐπιτυχίας τοῦ Μέσμερ καὶ ἐν γένει τὰς διὰ τῆς ὑποβολῆς καὶ τοῦ ὑπνωτισμοῦ ἐπεμβάσεις. Τοῦτο δὲ ὅπως συμβαίνει μὴ ἀνίσταται δύναμις νὰ ἐκλύθῃ διὰ μίας δύο ἀνθρώπων ὅταν ἕνα πρὸς τὸν ἄλλον, νὰ δημιουργῇ τὴν ἀνεξήγητην, ἀπώτατην συμπαθέσιν, τῆς κεραυνόβους ἀγάπης, «ὅτι μετὰ τὴν ἀγάπην σου, μὴ δὲν ξέρω τί», ὅπως λέγει καὶ τὸ τραγῶδι, τὸ ὁποῖον δὲν ἐκφράζει τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν ἀπορία τῆς ἀνθρώπου ἀπὸ τῆς δυνάμεως. Ἐν τούτοις δὲν εἶνε μόνον μία ἰσχυρότερη ἀτομικότης, θέλαις, ἡ ὁποία ἐνεργεῖ διὰ τῆς ἀκτινοβολίας αὐτῆς καὶ ἐπιβάλλεται εἰς τὸν ὑπνωτισμὸν.

λαὸν πολιτικὸν καὶ ἀρχηγὸν τῶν μαζῶν καὶ τῶν λαῶν δὲν κάνουνε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ μετακινήσῃ τὸν λόγον διὰ νὰ πείσῃ τοὺς ἄλλους πάλιν μὴς διὰ τὰ διάφορα πράγματα εἰς διαφόρους περὶ ῥιστάσεις, βεβαίως πῶς ἀπὸ κάθε λέξι ὑπάρχει μία σκέψις καὶ ἡ λέξις, ἡ ὁποία εἰσδύει μέσα μας μὴς μεταδίδει τὴν σκέψιν ὅπως ἀποδίδονται ὅτι εἶνε κατὰ τὸν πολλὸν λεπτὸν, τὸ εὐκόλως ἐμπραξόμενον καὶ μεταβαλλόμενον καὶ μὴ μίαν μόνον λέξιν πολλὰς. Καὶ ὅμως ἡ σκέψις φαίνεται νὰ ἐξασκῇ τεραστίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ σώματος, ἐφ' ὅσον τὸ σῶμα αἰσθάνεται ὅπως τὸ θέλει ἡ σκέψις «συμβαίνει μετὰ τὴν ψυχικὴν διάθεσιν, προσαρμόζεται πρὸς αὐτήν».

Ἡ σκέψις ἀποτελεῖ μίαν δύναμιν τοῦ κλειδοῦ τῆς ἀτομικότητος ἑνὸς ἀνθρώπου, τὸ κλειδὸν τοῦ ἀνεπαιρέτου τοῦ κόσμου. Ἀλλ' ὁ λόγος, ἡ λέξις, κυριαρχοῦν ἐπὶ τῆς σκέψεως. Ἡ λέξις εἶνε παντοδύναμη. Εἰσέρχεται εἰς τὸ ἐνὸς μας, εἰσδύει ὡς τῆς τελευταίας ἰνέας, ὡς τὰ πιὸ ἀνύστα βάρη τοῦ νευρικοῦ μας συστήματος. Μία λέξις ἐμπνέει, παρασυρεῖ, ἐκμυδένει, μεταβάλλει, γίνεται σύμβολον, πορεύεται καὶ κατακτᾷ τὸν κόσμον.

Εἰς τὴν ἐνέργειαν αὐτὴν συνυπάρχουν καὶ αἱ δύο δυνάμεις, συμβάλλουν καὶ αἱ δύο, καὶ τὸ μαγνητικὸν ἀκτινοδότημα ἀπὸ ἀτόμου εἰς ἀτόμον—ποτέ κανεὶς δὲν ὑπνωτίζεται διὰ τηλεφώνου π. χ.—καὶ ἡ τεραστίαν δύναμιν τοῦ λόγου, τῆς λέξεως. Ἐνας καλὸς ψυχολόγος θὰ εἶνε πάντοτε καλὸς ὑπνωτιστής, διότι θὰ ξέρῃ νὰ βρῇ τῆς λέξεως ποῦ εἶνε κατάλληλῃς γιὰ κάθε ἄνθρωπον καὶ γιὰ κάθε περίπτωσιν καὶ θὰ ἐκφράσῃ μὴς ἀκριβῶς, ὅτι κινήσεως καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς σκέψεως. Ἐν τούτοις δὲν εἶνε μόνον μία ἰσχυρότερη ἀτομικότης, θέλαις, ἡ ὁποία ἐνεργεῖ διὰ τῆς ἀκτινοβολίας αὐτῆς καὶ ἐπιβάλλεται εἰς τὸν ὑπνωτισμὸν.

ΥΠΝΟΤΙΣΜΟΣ. ἀνθρώπινος μαγνητισμός, ὑποβολή, μεθοδὸς τῆς σκέψεως, μυστηριώδεις ἐκδηλώσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐπύσαν ποτὲ νὰ ἀπαρκοῦν τὸν ἀνθρώπον καὶ τὴν ἐπιστήμην. Ἡ χρῆσις τοῦ ὑπνωτισμοῦ εἰς δημοσίας ἐπιδείξεις ἀπαγορεύεται εἰς πολλὰς χώρας τοῦ κόσμου καὶ ἀπαγορεύεται ἀπολύτως παντοῦ εἰς τὴν ἐν γένει κοινωνικὴν ζωὴν παρ' ἀνθρώπων ποὺ δὲν εἶνε ἐπιστήμονες ἢ ἱατροὶ καὶ διὰ σκοποὺς ποὺ δὲν ἐξυπηρετοῦν τὴν θεραπευτικὴν ἢ τὴν ἐπιστήμην ὁπωσδήποτε. Καὶ δικαίως. Στὰ χεῖρα ἀγύρτην, ἐγκληματινὴν καὶ ἄλλως ἀδανῶν ἀκομὴ ἡ ὑπνωσις ἀποτελεῖ ἕνα πολὺ ἐπικίνδυνον ὄργανον, τὸ ὁποῖον μπορεῖ νὰ ἐκφράσῃ σπρεπτικὰ ἀποτελέσματα τῶν διὰ τὸν ὑπνωτισμὸν ὅσον καὶ διὰ τὸς περὶ αὐτῶν. Καὶ τοῦτο εἶνε βεβαίον ὅτι ὅσο καὶ ἂν ὁ χαρακτὴρ ἑνὸς ἀνθρώπου εἶνε σταθερός, ὅσο καὶ ἂν ὁ προσωπικότης του εἶνε ἐξαιρετικὴ, ὅσο καὶ ἂν ὁ τρόπος του τοῦ ζῆν καὶ τοῦ ἐνεργεῖν εἶνε εὐθεῖς καὶ συνεπής, ὑπάρχει κάποια ὑποκαταστάσις πυχῆς, κάποια «διακοπή», κάποια «μυρία»—γιὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν τῆς νέας αὐτῆς λέξεως—ποὺ τὴν γινώσκουν ὅλοι ποὺ ἐπιτρέπουν τὴν εἰσόδον, τὴν ἐπικράτησιν μίας σατανικῆς δυνάμεως, ἡ ὁποία ὑποκρίνεται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ νὰ προῖχῃ παρὰ τὴν θέλησιν του εἰς πράξεις διὰ τῆς ὁποίας δὲν γνωρίζει τίποτε, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐξένης καὶ ἀντιθέτως ἀπολύτως πρὸς τὴν ἰδέαν του, τῆς πεποιθήσεώς του καὶ τῆς ἀρχῆς του. Καὶ τίθεται τὸ ἐρώτημα: Ποῦ εὐρίσκειται πρῶτον καὶ ὁ διακόπτης αὗτος; Ἐξουδετερώνεται τελείως—καὶ κατὰ ποῖον τρόπον καὶ διατί;—ἡ θέλησις ἡ μεταβαλλεται διὰ μίας ἢ ὅλην συνειδήσιν, ἡ κρίσις, ὁ τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι ἐν γένει;

Μία κοπέλλα μπαίνει εἰς ἕνα κατάστημα καὶ ἀγοράζει, πολὺ ἀκριδῶ, κατὰ ποῦ δὲν τῆς χρειάζεται καθόλου. Ὅταν ἐπιτρέψῃ καὶ τὴν ἐρωτήσῃν θὰ βρῇ λίαν δικαιολογίας χωρὶς καθόλου νὰ παραδεχθῇ τὴν «ὁτι ἔκανε». Ποῖος τὴν ἐξορκίζει νὰ ἐνεργήσῃ οὕτως;

Μία μαθήτρια δεκαετασάρων ἐτῶν πέφτει σπὴν ποταμὸν—καὶ μόλις κατορθώνει νὰ σωθῇ—διότι οἱ γονεῖς τῆς—ἐπειδὴ δὲν ἦτο καλὴ μαθήτρια—τῆς ἔλεγον συνεχῶς «ὅτι εἶνε καλύτερα νὰ πᾶν νὰ πνιγθῇ». Πῶς ἐνέργουν ἡ δυνάμεις τῆς ὑποβολῆς γιὰ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὴν πραγματικὴν σπὴν τῶν ὧν ἀπερίσκεπτα ἔλεγον οἱ γονεῖς τῆς;

Στὶς δίκας ποῦ ἐγέναν τελευταίως σπὴν Μόσχα οἱ κατηγορούμενοι ὅλοι—ἐν γένει—ὅτι ὁπωσδήποτε εἶνε χαμένοι—ἀπολογίζονται τὴν ὑποθετικὴν ἐνοχλήσιν τῶν, λέγοντες ἀκριβῶς ὅτι, συμπερὶ εἰς τοὺς κατηγορούμενους νὰ πνιγθῇ, κανεὶς τοὺς δὲν χρονοποιεῖ τὸ τελευταῖον αὐτὸ βήμα ποὺ τοὺς προσεφέρεται γιὰ νὰ δικαιωθῇ καὶ νὰ κατηγορηθῇ τοὺς κατηγοροῦντος.

ΝΕΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΘΕΣΣΟΝΗ

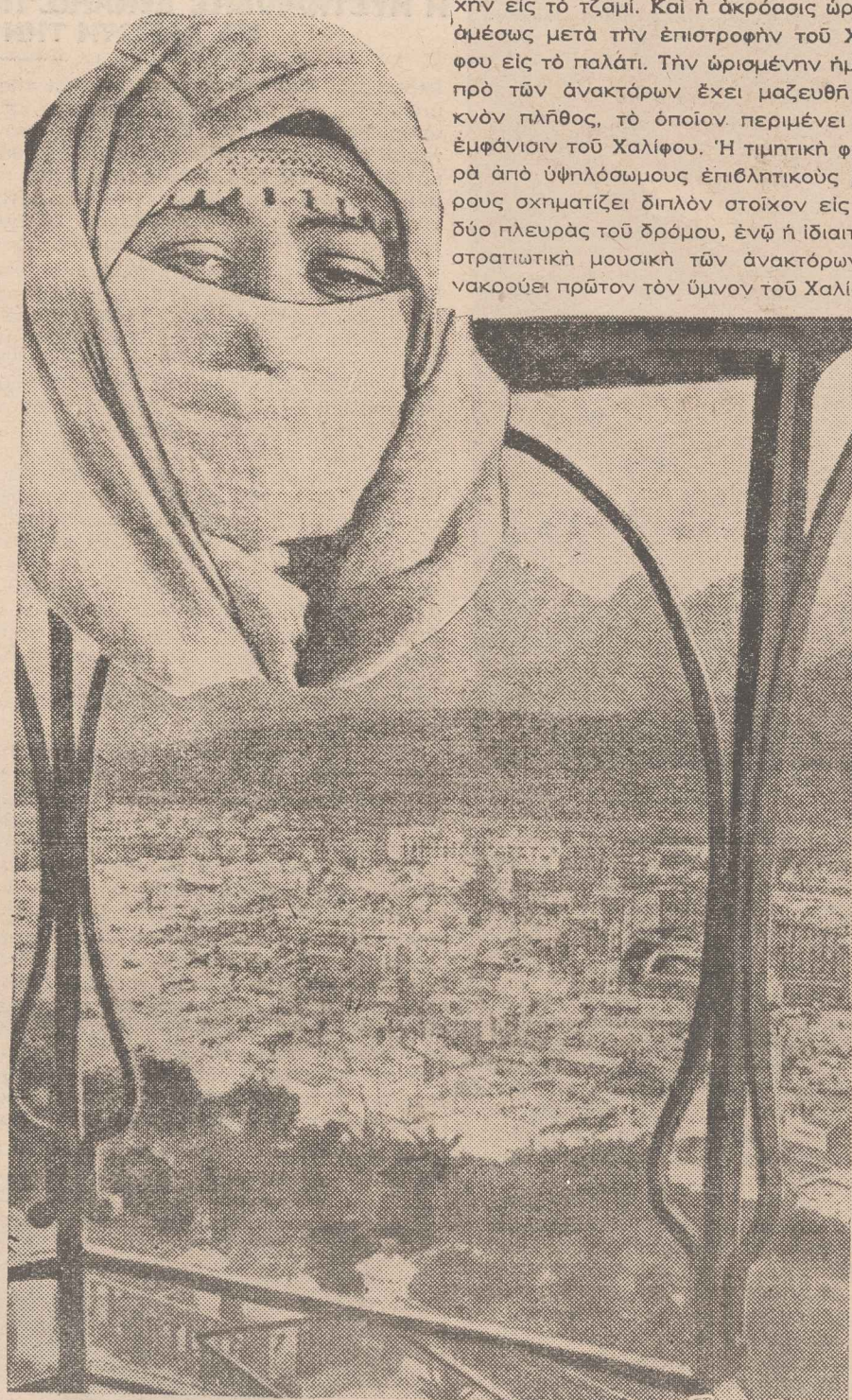
Ἡ Ζάν Μοῦρ, εἶνε ἡ νέα βενετία ποὺ λανθάνει τὸ Κόλλυον. Ἡ ὥρα καλλιτέχνης, ἐνεργεῖ ἡδὴ μὴ πολλὴν ἐπιτυχίαν εἰς ἕνα φιλμ ποὺ φέρει τὸν τίτλον «Ὁς αὐτὸν τὴν νύκτα».

ΟΠΟΥ ΞΑΝΑΖΟΥΝ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΗΣ ΧΑΛΙΜΑΣ...

ΣΤΟ ΣΕΡΑΪ ΤΟΥ ΧΑΛΙΦΟΥ ΤΟΥ ΤΕΤΟΥΑΝ

“Ένας πρωδευμένος μουσουλμάνος μονάρχης, πού μένει πιστός στὰς παραδόσεις...”

Το μυστήριο του Ισλαμικού κόσμου, το όποιον έχει τόσο θαυμασιώς εκδηλωθεί εις τὸ ἀθάνατον αὐτὸ φιλολογικὸν καὶ λαογραφικὸν ἔργον πού εἶνε «Τὰ παραμύθια τῆς Χαλιμάς», ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸ ἀκέραιον εἰς διάφορες περιοχές, ὅπως εἰς μερικά, οὐκ ἐξ ἀκόμῃ ἀπ᾽ ἅπτα τμήματα τῆς Ἀραβίας καὶ εἰς τὰ βάθη τοῦ Μαρόκου τὸσον τοῦ γαλιμαίου ὅσον καὶ τοῦ Ισπανικοῦ. Ἐκεῖ ἐξακολουθοῦν νὰ ὠφίστανται ἀκόμῃ ὅλες οἱ ἐκδηλώσεις τῆς Ισλαμικῆς ζωῆς, τὰ χαρέμια, τὰ μεγαλοπρεπῆ παλάτια, οἱ δροσερές αὐλές με τὰ συντριβάνια, τὰ πολυριθμὰ ὑπηρετικὰ προσωπικά καὶ οἱ πολυτελεῖς ἀνατολίτικες ἀμφιεσμοὶ μέσα στὸ ἰδιόρρυθμον περιβάλλον πού θυμίζει τὴς περιγραφῆς τῶν ἀνατολικῶν παραμυθίων. Ὁ σουλτάνος τοῦ Μαρόκου, ἂν καὶ ὑποτελῆς τῶν Γάλλων—ὅπως καὶ ὁ Χαλιφῆς τοῦ Τετουάν εἶνε ὑποτέλης τῶν Ἰσπανῶν—ζῇ με ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειαν ἀνεξαρτήτου μονάρχου στὸ πολυτελέστατον παλάτι του με αὐλάρχην, ὑποαὐλάρχην, τελετάρχας, ἀξιωματικούς τῆς ὑπηρεσίας, γραμματεῖς κλπ. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι διατηρεῖ, ὑπὸ τὸν ἐλεγχον τῶν κατακτητῶν Γάλλων, πολλὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ εἰς ὅτι ἀφορὰ τὴν διοίκισιν τῆς χώρας του. Δικαίως δὲ οἱ Εὐρωπαῖοι, οἱ ὅποιοι διὰ τῆς δυνάμεως τῶν ὀπλιν κατέκτησαν τὰς Ισλαμικὰς αὐτὰς χώρας, πού ἀπετέλουν ἄλλοτε τὸ ἀπέραντον τουρκικὸν κράτος πού ἔφθανε ἀπὸ τὰ πρόθυμα τῆς Βιέννης ὡς τὴν Ἰσπανίαν, ἐσεβάσθησαν κατὰ τύπους τοῦλάχιστον τοὺς ἀρχηγούς των, διὰ νὰ ἔχουν ὑπὲρ αὐτῶν τὴν ἐπιρροὴν των στὰ ἑκατομμύρια τοῦ Ἰθαγενοῦς πληθους. Εἶνε ἡ πολιτικὴ ἄλληλος τε τὴν ὁποῖαν ἐφήρμοσαν καὶ οἱ Ἀγγλοὶ εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ ἐν γένει αἱ εὐρωπαϊκαὶ δυνάμεις εἰς πλείστας τῶν σπουδαιοτέρων ἀποικιών των. Μεταξὺ τῶν ἀρχηγῶν αὐτῶν, τῶν κατακτηθέντων κρατῶν, φαίνεται ἐπὶ ἰδιαίτερον θέσιν λόγῳ τῆς ἰδιαίτερας ὀξείας του, κατέχει ὁ Χαλιφῆς τοῦ Τετουάν. Ὅπως στὰ Ἰσπανικά τῆς Χαλιμάς οἱ Σίντμαν, ὁ θαλασσοπόρος, ἐξυμνεῖ τὴν φρόνιμον καὶ μεθοδικὴν διοίκισιν τοῦ Χαλιφῆ τῆς Βαγδάτης Χαρούν ἑλ Ρασίντ, εἶται εἰς εὐφῆμια γνωστὸν τὸ ὄνομα τοῦ Χαλιφῆ τοῦ Τετουάν. Ἀνταποκρίτικὸς ζήνης ἐφημερίδος ἐξήρτησε νὰ γίνῃ δεκτὸς ἀπὸ τὸν Ἰθαγενῆ αὐτὸν ἀρχηγὸν τοῦ Ισπανικοῦ Μαρόκου. Τὸ πρᾶγμα παρουσιάζει ὅμως μεγάλαν δυσκολίαν, διότι ὁ Χαλιφῆς ἐν γένει δὲν δέχεται δημοσιογράφους. Ἐν τούτοις, μένει τοῦ ἀντάτου ὑπαλλήλου, τοῦ ἀποτελοῦντος τὸν σύνδεσμον μετὰ τοῦ χαλιφάτου καὶ τῆς ἐθνικῆς Ισπανικῆς Κυβερνήσεως, ἡ

Ἡ πρωτεύουσα οὗ τοῦ εὐτυχισμένου μονάρχου ὁ Χαλιφῆς τοῦ Τετουάν. Εἰς τὸ ἀνω μέρος τῆς εἰκόνος: Ἐνας τύπος βεδουΐνης τῆς περιοχῆς ἐκείνης.

ἀκρόασις ἐπετεύχθη. Κάθε Παρασκευῇ, ὁ Χαλιφῆς ἐμφανίζεται εἰς τὸν λαὸν μεταβαλινῶν καὶ ἐπιστρέφω διὰ τὴν προσευχήν.

χὴν εἰς τὸ τζαμί. Καὶ ἡ ἀκρόασις ὠρίσθη ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Χαλιφῆ εἰς τὸ παλάτι. Τὴν ὠριμένην ἡμέραν πρὸ τῶν ἀνακτόρων ἔχει μαζευθῇ κυκλὸν πλῆθος, τὸ ὅποιον περιμένει τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Χαλιφῆ. Ἡ τιμητικὴ φρουρὰ ἀπὸ ὑψηλόσπουκας ἐπιθλητικῶς μαύρους οὐκιστοὺς διπλὸν στοῖχον εἰς τὰς δύο πλευρὰς τοῦ δρόμου, ἐνῶ ἡ ἰδιαίτερα στρατιωτικὴ μουσικὴ τῶν ἀνακτόρων ἀνακοῦει πρῶτον τὸν ὕμνον τοῦ Χαλιφῆ,

Τότε ἐπρωχίρουν καὶ ὁ ζένος δημοσιογράφος. Ὁ αὐλάρχης τὸν δέδεχθη εἰς τὴν εἰσοδὸν τῶν ἀνακτόρων καὶ ἀφ᾽ οὗ διέδωκεν ἐν μέσω τῆς φρουρᾶς, ἡ ὁποία ἐκάθητο στολισμένη χάμω καὶ ἔπινε τοῦ, εἰσῆλθον εἰς τὸν προθάλαμον τῆς αἰθούσας ὑποδοχῆς. Ἐκεῖ τὸν παρέλαβεν ὁ ὑποσιπῆς τῆς Α. Υ., ὁ ὁποῖος τὸν εἰσήγαγεν εἰς τὴν αἰθούσαν ὑποδοχῆς ὅπου ἐπερίμενε μόνος ὁ Χαλιφῆς καθήμενος εἰς τὸν θρόνον του. Κατὰ τὴν διαδρομὴν ἀπὸ τὴν πόρταν μέχρι τοῦ θρόνου, ὁ ὑποσιπῆς καὶ ὁ δημοσιογράφος ὑποκλίνονται βαθύτατα τρεῖς φορές. Κατόπιν ὁ Χαλιφῆς τείνει τὸ χεῖρ εἰς τὸν δημοσιογράφον καὶ τοῦ ἀπευθύνει διαφόρους ἐρωτήσεις. Φαίνεται γινώσκων ὅλες τῆς πολιτικῆς καταστάσεως τοῦ κόσμου, ὁμιλεῖ ἀπαισιῶς πολλὰς γλώσσας καὶ εἶνε πάρα πολὺ μορφωμένος. Νεώτατος δὲ δὲν παύει νὰ παρακολουθῇ ἐν γένει τὴν ἐξελίξιν τῶν διαφορῶν ἐπιστημῶν καὶ ἐκεῖ πλουσιωτάτην βιβλιοθήκην. Ἡ ὁμίλια ἐσυνεχίσθη πλεόν τῆς ἡμισείας ὥρας εἰς τὴν ὠραίαν αὐλήν, ὅλη στρωμένη με ἄσπρον μάρμαρον, με μαρμαρίνες κολώνες γύρω καὶ με ὠραία, μαρμαρίνιον συντριβάνια στὴ μέση, με ἀπόλυτη ἐγκαρδιότητα ὡς ἐάν ἐπρόκειτο περὶ δύο παλαιῶν φίλων.

Σειρὰ ὁλόκληρη ὑπηρετῶν προσέφερε γλυκὰ, κουρμάδες, καφέ καὶ παγωμένο κρασί με φρούτα καὶ ἐν τέλει ὁ Χαλιφῆς ἐδέδεχθη νὰ τὸν φωτογραφῇ ὁ δημοσιογράφος εἰς διαφόρους στάσεις. Κατόπιν ἐκάλεσε τὸν πρωθυπουργόν του, ἕναν σεβάσμιον γέροντα Ἀραβὰ με λευκὸν γένειον καὶ ἐξήρτησε νὰ φωτογραφῇ καὶ αὐτόν. Ὁ πολιτικὸς καὶ θρησκευτικὸς ἀρχὴν τοῦ Ισπανικοῦ Μαρόκου εἶνε πρᾶγμα ἕνας σεφῶτατος ἄνθρωπος καὶ ἡ ἐπισκεψὶς εἰς αὐτόν, ὅπως βεβαίως ὁ ζένος δημοσιογράφος, ἀνέγει τὰς καλύτερας ἐντυπώσεις.

Φίλος τῶν Εὐρωπαίων καὶ τῆς προόδου, ἐπιθυμεῖ διακοῦς τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐημερίαν τοῦ λαοῦ του ὡς καὶ τὴν ἐν γένει προόδον τῆς ἀνθρωπότητος.

ΦΑΙΔΡΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Νέος με συστάσεις

“Ὁ τροπικὸς στὸν ὑπόψιμον γὰ τὴ θέαι τοῦ νεοφύλλου.
—Θὰ πρέψῃ ὅμως νὰ μένῃς ὅλη τὴ νύχτα κλεισμένος μέσα στὴν Τράπεζα, ἂν μὴθῃς;
—Μεῖνεις ἥσυχος, κύριε. Ἦμουν πέντε χρόνια στὴ φυλακὴ καὶ συνήθισα...”

Ὁ πρῶτος τυχὼν

“Ὁ καταστηματοῦχος στὸν καινούργιον ὑπάλληλο, πού ἀργεῖ νὰ ἐλθῇ τὸ πρῶτον.
—Δὲν μοῦ λές, παιδί μου, γιατί ἔρχεσαι πέντε τελευταῖες στὴ δουλειά;
—Ὁ ἐπὶ ἀλλήλους.
—Γιὰ νὰ σὰς ἀποδείξω, κύριε, πὺς δὲν εἶμαι ὁ πρῶτος τυχὼν!

Εἶχε δίκιο

“Ὁ δόκιμος στὸ μὴθημα τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας.
—Ἄς τώρα δὲν μοῦ ἀπάντησες σωστὰ σὲ καμμιὸν ἐρώτησι. Θὰ σοῦ κῶνω ἄλλη μιά καὶ δὲν θὰ λᾶσῃς ὅτι ὅλην τὴν ἑλῆς, λοιπόν, πῆς μοῦ πόσες τρίχες ἔχει ἡ οὐρὰ τοῦ ἀλόγου;
—Ὁ μαθητής.
—Τρεῖς γυαλίδες.
—Καὶ πὺς τὸ ξέρεις;
—Αὐτὸ εἶνε ἄλλη ἐρώτησις, κύριε καθηγητά...”

Μαύρη σκέψις

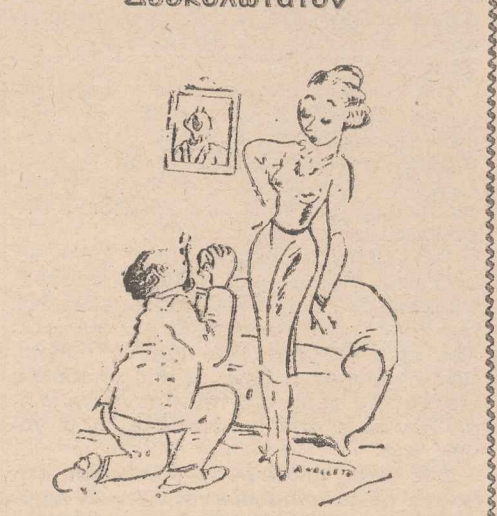
“Ὁ γιατρός.
—Μὰ πὺς! Οὐτὲ μ' αὐτὰ τὰ σκονάκια πὺς σοῦδωσα δὲν μπόρεσες νὰ κοιμηθῇς;
—Ὁ ἄρρωστος.
—Καὶ πὺς νὰ κοιμηθῶ, ἀφ᾽ οὗ συλλογίζομαι πὺς τὰ πλῆρως ἕνα ἑκατοστάρικο;
—Μακοριότης

Συζητοῦν δύο μικρά:
—Λοιπόν, θὰ παντρευθῶ, Μπέμμι;
—Ὀχι, Μπεμμέκα.
—Γιατί;
—Γιατί δὲν εἶμαστε συγγενεῖς. Στὸ σπίτι μας, ὁ μπαμπὰς μου πῆρε τὴ μαμά καὶ ὁ μπαμπὰς τῆς μαμάς...

Ἄν ἦταν τὸ ἀντίθετον...

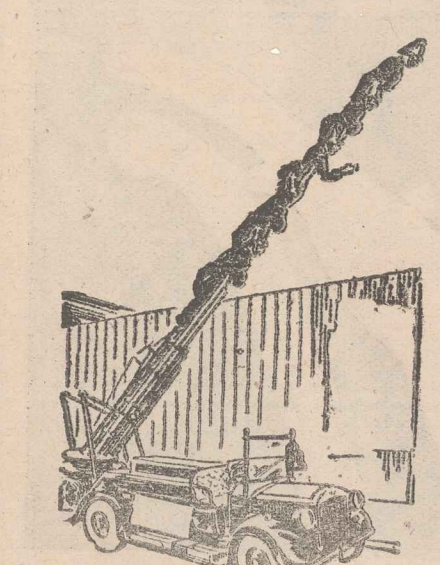
—Ἐρεῖς; Ὁ Μίμης μοῦ προσέφερε τὸ χεῖρ του καὶ τὴν περιουσίαν του.
—Ὀχι.
—Γιατί;
—Γιατί τὸ χεῖρ του ἦταν πολὺ χοντρὸ ἐνῶ ἡ περιουσία του πολὺ... ἱσχυρὴ.

Δυσκολώτατον

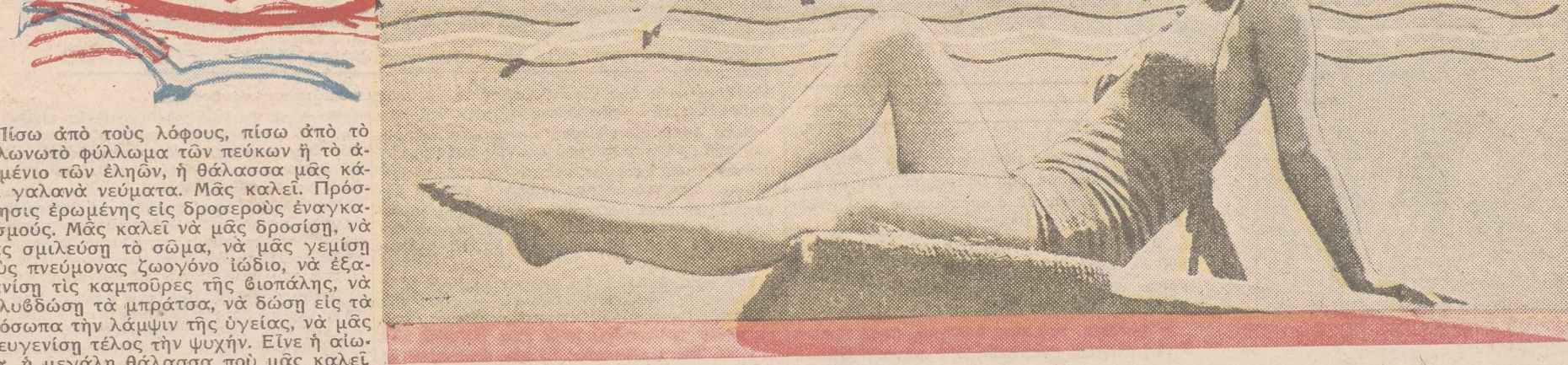
—Βεποινίς, πιστεύω ὅτι με λίγην καλὴν θέλησιν θὰ συνθίσετε οἰκὸ-οἰκὸ νὰ μ' ἀγαπήσετε.
—Ἀδύνατον! Εἶνε τόσο σύντομη ἡ ζωὴ, ὥστε δὲν θὰ προφθάω.

Ἐπαγγελματικὴ συνήθεια

Οἱ πυροσβέσταὶ παρακολουθοῦν ἕνα ποδοσφαιρικὸν μάτς.

Σὰς μαλεῖ ἡ θάλασσα...

Πίσω ἀπὸ τοὺς λόφους, πίσω ἀπὸ τὸ βελωνιτὸ φύλλωμα τῶν πεύκων ἡ τὸ ἀσημένιο τῶν ἐληῶν, ἡ θάλασσα κάνει γαλανὰ νεύματα. Μὰς καλεῖ. Πρόκλησις ἐρωμένης εἰς δροσερὰς ἐναγκαλισμοὺς. Μὰς καλεῖ νὰ μᾶς δροσίῃ, νὰ μᾶς συμπεύσῃ τὸ σῶμα, νὰ μᾶς γεμίσῃ τοὺς πνεύμονας ζωογόνο ἰώδιο, νὰ ἐξαφανίσῃ τὴς καμπύρες τῆς διόπλης, νὰ χαλυδῶσῃ τὰ μπράτσα, νὰ δώσῃ εἰς τὰ πρόσωπα τὴν λάμψιν τῆς υγιείας, νὰ μᾶς ἐξευγενίσῃ τέλος τὴν ψυχὴν. Εἶνε ἡ αἰώνια, ἡ μεγάλη θάλασσα πού μᾶς καλεῖ.

Ἡ νέα γεννεά. Ἀπὸ μικρὰ μαθαίνει νὰ ἐξοικειώνεται με τὸ ὕψος τοῦ αἰθέρος καὶ νὰ ἀγαπᾷ τὴ θάλασσα.

τὴν περιπαλῶν των. Καθ' ὅλο τὸ καλοκαίρι δὲν θὰ ἔχωμεν μόνον τὸ Ἰσπανικὸν μέτωπον, ἀλλὰ καὶ τὸ μέτωπον τῶν μπαιν-μίζετ. Μέτωπον Φαλήρου — Βουλγαρικῆς. Ἐξήκοντα ὀκτὼ τραυματίαι. Τί τὰ θέλετε; Τὸ ἀνδρεῖον ἔθνους μας δὲν ἐνοεῖ οὐτε τὸ λουτρόν του νὰ πάρῃ χωρὶς νὰ χύσῃ γενναίως ἀρκέτον αἷμα του. Ἀλλὰ τὸ χύνει ἥρωϊκῶς. Μετὰ μεγάλην χαρὰν καὶ ἐνθουσιασμόν. Μὲ τὸν φακὸν ἡ ἀναζητήσις κανεὶ τὴν ρωμεικὴν γκρί-α καὶ κακομοιριά, δὲν θὰ τὴν εὐρὴ εἰς ἡν ἀκτὴν. Τὴν εἶνε συσθεύσει ἡ θάλασσα αὐρά. Δὲν τὴν ἐρίσκει οὐ κα-

Ἡ νέα γεννεά. Ἀπὸ μικρὰ μαθαίνει νὰ ἐξοικειώνεται με τὸ ὕψος τοῦ αἰθέρος καὶ νὰ ἀγαπᾷ τὴ θάλασσα.

σώματα τῶν ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν τῆς νέας γεννεᾶς, πού εἶχαν τὴν εὐτυχίαν νὰ γνωρίσουν καὶ νὰ ζήσουν τὴν ὕψινην ζοὴν τῶν ἀπὸ. Ἀλλ' ὁ Ρωμῆος, ὅπως ὁ ἕλες τῆς περιστάσεως, ἔχει καὶ ἐδῶ τὸ θράσος τῆς ἀσχημίας του. Περιφέρει τὰ τριχάκια στραδοπόδερά του με τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ αὐτοπεποίθησιν, με τὴν ὁποῖαν θὰ περιέφερε τὴς χυτὲς τοῦ γάμπεο ὁ Ἐρμῆς. Καὶ νὰ ἰσθῇ, ὅτι αὐτοὶ οἱ θρασεῖς ἀσχημοὶ ἔχουν τὴς μεγαλότερες ἐρωτικές ἐπιτυχίες. Θὰ τοὺς ἰσθῇ πάντα ἀνάμεσα σὲ γκροῦπ ὡραίων κοριτσιῶν. Ἀλλὰ μήπως οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Πάνες, τὰ κατ' ἐξοχὴν ἐρωτῶντα ὄντα, δὲν ἦσαν τραγῳδοί;

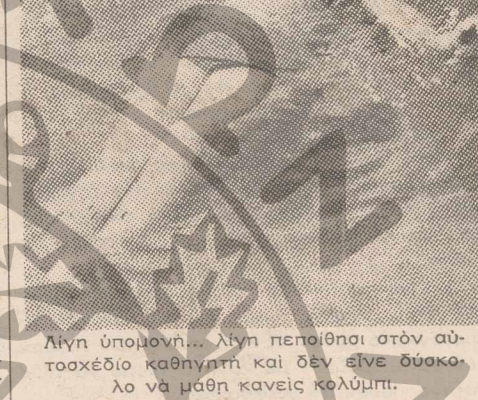

Ἡ νέα γεννεά. Ἀπὸ μικρὰ μαθαίνει νὰ ἐξοικειώνεται με τὸ ὕψος τοῦ αἰθέρος καὶ νὰ ἀγαπᾷ τὴ θάλασσα.

Δόξα σοὶ ὁ Θεός! Ὁ Ρωμῆος ἔμαθε νὰ παῖρῃ καὶ νὰ γελᾷ. Τὸν ἔμαθε ἡ θάλασσα. Τὸ κύμα τὸ καλοκαίρι εἶνε γεμάτο τρέλλα παγινίδια. Κοριτσοπούλα, δροσερά σὰν τὸ κύμα, θουτοῦ μετὰ χά-γαναν καὶ γέλοισιν, λευκὰ σὰν τὴς σπᾶ-γόνες τῆς θάλασσας, πὺς τρέχουν ἀπὸ τὰ καλλιγρᾶμμα κορμιά των. Αὕτῃ ἡ μι-

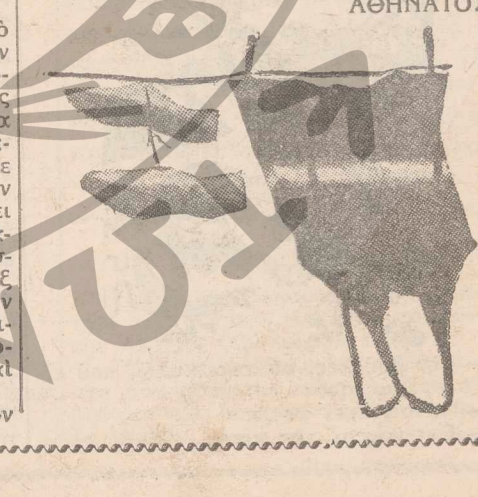
Ἡ νέα γεννεά. Ἀπὸ μικρὰ μαθαίνει νὰ ἐξοικειώνεται με τὸ ὕψος τοῦ αἰθέρος καὶ νὰ ἀγαπᾷ τὴ θάλασσα.

Λίγη ὑπομονή... Λίγη πεποίθησι στὸν αὐτοσχέδιον καθήκοντι καὶ δὲν εἶνε δύσκολο νὰ μᾶς κανεὶς καλὴν.

πολιτιστὴν καὶ νὰ μᾶς ἀναδωρονοῖσῃ ἀπὸ τὴν ποχλὴν τῆς πόλεως. Ἐκεῖ εἰς τὰς δώδεκα ὁλοὶ κοινὸν γαντεῖον. Μετὰ γέ-λια, παγινίδια, φευγαλέας κότες καὶ γυμνικὰς ἐπιδείξεις πρὸς τὸν ποσὸν εὐαρί-στα μὲ φλογερὰς ὄρες τοῦ μεσημεριοῦ. Τὸ ἀπογευματινὸν δεράκι σκορπᾷ εἰς τὴν ἐπιφανείαν τῆς θαλάσσης ἀτελείωτον κοπάδι ἀσημένιες πεταλούδες. Τὴν ὥραν αὕτῃ ἀρχίζει ν' ἀδειάζῃ αἰὶνὰ· σιγὰ ἡ ἀκτὴ ἀπὸ τῆς ἄλλης τροπικῆς πεταλούδας—τὴς νέας μετὰ τὸ πολυπρῶτον ἡμέραν. Ἄνδρες, τέλει μετὰ τὴν ἀκαταμάχητον ἀνταρ-ρίστησιν γιὰ τελευταία φάρα μετὰ τὴν ὑνιότητάς των. Καὶ τὴς ἀκολουθοῦν τὴν ἐπιστροφήν.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Πρωτόγονος και σύγχρονος
ΠΩΣ Η ΓΥΝΑΙΚΑ
ΜΑΣ ΥΠΟΤΑΣΣΕΙ

Η γυναίκα με την φυσική κοκκαρία της διδίδει κατευθύνει στην ιστορία της ανθρωπότητας.

Άρθρον του κ. Άντρε Μωρουά

Η ιστορία των αρχών της ανθρωπότητας ημπορεί να γραφεί ως εξής: Κατ' αρχάς η γυναίκα είναι το ζώον δια την αναπαραγωγήν. Ο άνδρας είναι ήλιθιος. Πίνει, τρώγει, πηγαίνει εις το κυνήγι και όταν συναντά εις τον δρόμον του άλλον άνδρα, τον φονεύει. Είναι ένα όν γλεωιωδέστατον, το όποιον οι ιστορικοί ήβηλινον να παρουσιάσουν ως θάσμα δια τον λόγον ότι έζησαν να σταθώ εις τα όπισθία πόδια και έξερει να χρησιμοποιήσῃ τα χέρια του. Το ίδιο όμως ημπορεί να κόμη και ο πίθηκος.

Κάποτε ο άνδρας έρωτεύθηκε την γυναίκα και ή θέλησε να της φανή εύχριστος.

Τότε όλα μετεμορφώθησαν και ένα περίεργον φως διεχύθη εις τον κόσμον.

Ο άνδρας διά να φανή εύχριστος εις την γυναίκα άρχίζει άπο τα μέσα που έχει εις την διάθεσιν του, από την δύναμιν και από το θάρρος. Την κάμνει να θαυμάσῃ την μυστικήν του δύναμιν και την περιφρόνησιν του κινδύνου με την όποιαν ρίπτειται εις τον άγωνα.

Η γυναίκα τά θρίσκει αυτά πολύ ώρστα. Με τον καιρό όμως κομμάτίζεται. Η γυναίκα χάριτι της ευτυχίας και της σωτηρίας της ανθρωπότητας, κουράζεται πολύ γρήγορα και άναγκάζει τον άνδρα να τραπεύη πρὸς άλλας άναζητήσεις.

Τότε ο άνδρας διά ν' άρέσῃ, επιδιώκει να κάμη την γυναίκα να γελάσῃ και να της άφηγηθῇ ιστορίας.

Την ήμέραν εκείνην ή ανθρωπότης κάμνει ένα πολύ μεγάλο όθλημα. Ο άνδρας, χάρις εις την γυναίκα, κατάλαβε ότι και ή δύναμις με τον καιρό ήτο κομμάτιση. Δέν έθεράπευσε θέβαια ή γυναίκα τον άνδρα από την δύναμιν. Η δύναμις εινε κακόν άδεράτευον. Από τους άρχαιότατους όμως χρόνους το άπεκάλυψε ότι με δύο - τρεις καλοθαλάμους λεζούλες ημπορούσε να φθάσῃ κανείς σχεδόν εις το ίδιο αποτέλεσμα που θα έφθανε με όλον τον όγκον της δύναμεις. Η ιστορία ήρχισεν με μίαν έποποιήσιν του είδους της Γλάσας. Οι άνδρες δέν σκέπτονται παρά να φονεύουν και να πυρπολούν. Κάποτε όμως έλλοπον να πησιάζῃ εις ένα νησί ένας χαριτωμένος φλύαρος ο όποιος εύρισκεται έμπρος εις την Ναυσικά και δέν σκέπτεται ούτε να την φονεύσῃ, ούτε να την προσβάλῃ. Δέν όνειρεύεται παρά να την κάμη να χαμογελάσῃ. Είναι ή Όδυσσεύς.

Εις ποίον όφείλει ή ανθρωπότης τον Όδυσσεά ; Τον όφείλει εις τον Όδυσσεά.

Ο φλογερός Αχίλλεύς έκοκκινίζει διότι είχε περάσει μέρος της ζωής του έν μέσῳ των γυναικών. Δέν ήτο εύχρηστίμενος παρά μόνον όταν κρατούσε το έλκος εις το χέρι και όταν διαπερνούσε με αυτό την καρδιά των εύκνημιδών Τρώων.

Ο Όδυσσεύς ήξερε όσο ημπορούσε περισσότερον με τις γυναίκας, ούδέποτε όμως έκοκκινισε γι' αυτό. Υπέστη θέβαια έξ υπαιτιότητος των μερικῶν έπεισάδων, τα όποια παρ' άλλων να έτελειοναν άσχημα. Το όφείλει όμως στο ότι είχε μία ψυχὴ και την δυνατότητα να το έκφράσῃ. Είμαι θεβασίος ότι ο Όμηρος έπρόδωσε τον Όδυσσεά. Δέν έκατάλαβε τίποτε από την ιστορία του. Η δικαιολογία του εινε ότι ήτο τυφλός και ότι συνεπεία αυτού είχαν άτέλει γνώσιν των γυναικών. Άν τις έννώρας καλύτερα, δέν θα το ήρχετο ή γελοία σκέψις να μεταμορφώσῃ εις χοιρίδια τους συντρόφους του Όδυσσεύς. Όταν έφθασαν πλησίον της Κίρκης, δέν ήσαν παρά λαμπροί άνθρωποι και τους έλεπα πολύ καλά εις το καρέ του πλοίου των να χαριεντίζωνται και να κάμνουν εύκολα άσεται. Όταν έφυγαν, είχαν αντίληψή ποιόν εινε το μόνον πρόβλημα του κόσμου αυτού που άξίζει ν' άπασχολήσῃ τον άνθρωπον και θρήσι στην πλώρη του πλοίου των ησθάνοντο τον έαυτό τους ηγρασμένο και ξανανειωμένο κατά χίλια χρόνια.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΡΟΥΑ

Ερωτικές
Εομολογήσεις

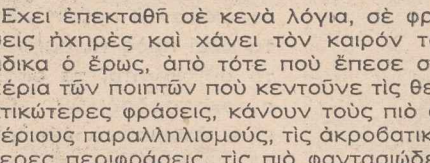
Ξέρετε τον τρόπον να έκφράζετε τον έρωτά σας ;

Ο έρωας λοιπόν, όπως έμοιαζε να λέμε από τούτους αιώνας, εινε πάντα ο ίδιος και άμετάβλητος, από τον καιρό που έγινε ο κόσμος. Ένας άνδρας και μία γυναίκα συναντάνται, άρέσει ο ένας στην άλλην και άγαπώνται. Υποβάλλονται δηλαδή δίως να το ξέρουν στον νόμον της διαινώσεως του είδους και ύφιστανται την έλξιν των φύλων, το μοιραϊόν εκείνο σέξ άπλήλ για το όποιον τώσος γίνεται λόγος από τον καιρό που οι κινηματογραφικοί άστέρες άκούον άπόλυτον κυριαρχίαν στην κομψότητα, στα αισθήματα, στους τρόπους του φέρεσθε, κρατώντας σαν νέο σκίπτρο ένα ρούζ των χειλέων και σαν υδρόγειον ένα κουτί με πούδρα.

Και το σέξ άπλήλ λοιπόν δέν εινε παρά στην όνομασία καινούργιο, γιατί στην πραγματικότητα εινε παλιό όσον ο κόσμος!

Δέν υπάρχει λοιπόν έρωας, αλλά μόνον έρωτευμένοι, όπως θα έλεγαν επί του προκειμένου οι φυσιολόγοι, για τους όποιους δέν υπάρχουν άρρώστειες, παρά μόνον άσθενείς. Άπεδείχθη ότι και ο έρωας εινε μία άρρώστεια. Και όπως ώρισμένη δερματική νοσήματα, λ. χ. το έρριπίλας και ή λήρα, προσβάλλουν όλους, άργά ή γρήγορα, με μορφή πότε βαρεία και πότε έλαφροτάτην, ή και με χρόνιες περιπλοκές, έτσι και ο έρωας μπορεί να εκδηλωθῇ κατά τις ιδιαιτησίες του. Με τούτους άνδρες, τούσας γυναίκας, κατά συνέπεια τούσους έρωτες, εινε έπόμενον να υπάρχουν πολλοί τρόποι με τους όποιους νοιάζει κανείς αυτά τα ό-

Έχει έπεκταθῇ σε κενά λόγια, σε φράσεις ήπικρες και χάνει τον καιρόν του άδικα ο έρωας, από τότε που έπεσε στα χέρια των ποιητών που κεντούσε τις θεατικώτερες φράσεις, κάνουν τους πιο αθέρους παραλληλισμούς, τις ακροβατικώτερες περιφράσεις, τις πιο φαντασιώδεις

Η έρωτική εομολόγησις έχει γίνει με όλους τους κανόνες της τέχνης. Έπέτυχε, ύπερβολές. Δέν έφευραν όμως τίποτε άπολύτως, που ν' άξίζει δα τα δυό έκείνα μαγικά λογάρια: «σε αγαπώ»!

Το συντομωτάτο γράμμα που ο δούτ του Σουαού έγραψε στην ώρααν του, κλεισμένη από τον τυραννικόν πατέρα

Η έρωτική εομολόγησις άκολούθησε

...με ούσιπια ...με εκτοας ...με χαρούμενη δουλία

Πόσοι τρόποι υπάρχουν να εομολογηθῇ κανείς τον έρωτά του ! Κάθε γυναίκα εινε κ' ένας κόσμος... κάθε εομολόγησις πρέπει να εινε διαφορετική.

σημα και το φανερώνει. Ένας Κινέζος της δυναστείας των Μινγκ δέν εφάνερωνε τους παλιούς της καρδιάς του ντυμένους με κίτρινη περγαμνήν, στο πλάσμα των όνειρων του, με τις κοντές κατμαυρες πλεζούλες και τα άτροφικά του ποδαρόκια, κατά τον ίδιον τρόπον που ένας βαρδός της Σκωτίας έτραγουδούσε τον έρωτά του στην ύμωρη, παρθέναν που έμενε κρυμμένη στον έμκλωδο πυργον, συνδεδεμένος το παθητικό τραγούδι του από το άκρωστό φλάουτο.

Οι θεοί της έλληνικής και της λατινικής μυθολογίας κατέβυναν στις πιο παρθένας μεταμορφώσεις για να κατακτήσουν θεές, νύμφες, μούσες και θνητές γυναίκας.

Ο πολιτισμός που έφευρε την υποκρισία, τα φορέματα που κρύβουν το κορμί και το κάνουν πιο μυσιτηρής, τα λόγια που παρσούρουν τη σκέψη, έχει περιπλέξει πάρα πολύ τα έρωτικά ζητήματα. Το άπολύτοστον «ο αγαπώ» δυο νεαρόν ύπαρξεις που έφευρε την υποκρισία, τα φορέματα που κρύβουν το κορμί και το κάνουν πιο μυσιτηρής, τα λόγια που παρσούρουν τη σκέψη, έχει περιπλέξει πάρα πολύ τα έρωτικά ζητήματα.

Το άπολύτοστον «ο αγαπώ» δυο νεαρόν ύπαρξεις που έφευρε την υποκρισία, τα φορέματα που κρύβουν το κορμί και το κάνουν πιο μυσιτηρής, τα λόγια που παρσούρουν τη σκέψη, έχει περιπλέξει πάρα πολύ τα έρωτικά ζητήματα.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Ενώ ανατέλλουν νέοι
ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ
ΠΟΥ ΕΔΥΣΑΝ...

Τι άπείνιναν οι νόσοες που έλατρεύθησαν από έκατομμύρια θαυμαστών εις όλον τον κόσμον;

Πώς σιγά-σιγά έλθομονήθησαν

Τελευταίως, εις μίαν συνέντευξιν της προς τους δημοσιογράφους, ή Γκρέτα Γκάρμπο ώμολόγησε την άπειραν όλβιν της εις την σκέψιν ότι έντος όλων ετών ή νεανική της βροσία και ή χάρις θα έχουν έξαφανισθῇ δια παντός.

Θα ήθελα να ήμουν ζωγράφος ή γλύπτρια, είπε. Μία καλλιτέχνις δηλαδή που να ημπορώ να εργάζομαι έως που να φθάσω εις πολύ προχωρημένη ηλικία χωρίς να με άπασχολή ή έξωτερική μου όμορφότης. Όταν έλεγε τα θλιβερά έκείνα λόγια, ή μεγάλη ήθοιός της όθνησ θα είχε θέβαια ύπ' όψιν την τζην τούσων άλλων άστέρων του κινηματογράφου, που ήσαν διάσημοι μέχρι πρό τι των ετών και τώρα έχουν λησμονήθῃ ή τελείως.

Εινε πολύ σπάνιον να εύρεθῇ κάποιος μεταξύ του κοινού, προικισμένος με καλή μνήμην και πίστιν προς το παρελθόν, ώστε να διερωτάται από καιρού εις καιρόν: «Τι ν' άπείνινε άρά γε ο κινηματογραφικός έκείνος άστήρ που μας έπροκαλούσε ρίγη συγκινήσεως ή εμφάνισις του από της όθνης;». Και πολύ συχνά ή άπάντησις εις μίαν τοιαύτην ερώτησιν μας άποκαλύπτει πράγματα έντελώς άπροσδόκητα.

Η Κλάρα Μπόου, ήτις εις τα 1930 ένγνώριζεν άκόμη μεγάλους θριάμβους, εινε τώρα παντρεμένη με κάποιον Ρέξ Μπλ και ζήνα μεγάλο άγρόκτημα, άφιερώνουσα όλες τις φροντίδας εις τον μικρόν υιόν της.

Η Κορίννα Γκρίφιθ ύπανδρεύθη τον Πρέστον Μαρσά, βασιλέα των σιδηροδρόμων της Ουάσιγκτον. Αισθάνεται όμως την νοσταλγίαν της τέχνης και πρό τι των ετών έκαιε διάφορα «δοκίμια» δια να ίδῃ μήπως ημπορεί να έμφανισθῇ και πάλιν εις καμμίαν ταινίαν. Κανένα όμως από τα δοκίμια αυτά δέν όητήρην ίκανοποιητικόν και ή Γκρίφιθ έπέσειθι ότι έπρεπε να έγκαταλείψῃ δια παντός την όδον.

Πρό τι των ετών ή Γκλόρια Σάβανν έθυσιάσε σχεδόν όλες τας οικονομίας της δια να έπιχειρήσῃ να παίζῃ πάλιν δια τον κινηματογράφον.

Η Μπεμπ Ντάνιελς, έπειτα από άεπαλλήλους θριάμβους που έκράτησαν μερικά έτη, διετύπωσε ύπερβολικῶς άπαιτήσεις, έζητήσεν μισθούς εξωφρενικούς, τούς όποιους κανένας δέν εφάνη διατεθειμένος να της δώσῃ. Επί τινα καιρόν έμεινε εις το περιθώριον και όητήρην άρκετόν αὐτὸ δια να λησμονήσῃ τελείως. Τώρα ζῇ πολύ άποταραχμένη και θα ήθελε να δοκιμάσῃ πάλιν την τύχην της εις την όθνην.

Κάποιος θα ένθυμηται θεβασίως έκόμη την Πέρλ Ουάιτ. Ητο ή πρώτη πολυεκατομμυριούχος του Χόλλυγουντ, που έπαίξεν ως πρωταγωνίστρια εις την μεγάλην ταινίαν «Τα μυστήρια της Ν. Υόρκης» κατά την άμέσως προπολεμικὴν περίοδον. Όταν ήρχισαν να εκδηλούνται εις αὐτήν τα πρώτα συμπτώματα της πορακμῆς, άπεσούθη εις το Νεύβη της Γαλλίας, έγκατασταθείσα εις μίαν μικράν έπαυλιν.

Έπίσης και το Τσάβλιν, όταν πρό ήμερών άπήγγειλε την καταδίκην του Σερλόκ. «Ημπορείτε να είσθε θεβασίος ότι δέν πρόκειται πλέον να παρουσιασθῷ ως Σερλόκ, είπεν εις έναν Άμερικανόν δημοσιογράφον. Δέν θα είμαι πλέον ο μικρός αυτός αλτήρ που ένθεωρούσατε τούσων πολύ το κοινόν όλου του κόσμου».

Όσον άφορῷ τούς έπιχειρηματίας του κινηματογράφου, προσπαθούν ν' ανακαλύψουν νέους άστέρας εις άντικατάστασιν των παλιών που έξαφανίζονται ο ένας μετά τον άλλον. Και υπάρχουν τώρα ένας νέου είδους έξερυνηταί που περιπλανώνται εις όλον τον κόσμον προς ανακάλυψιν νέων άστέρων.

Άλλά και αυτοί που θ' ανακαλυφθούν θα παρκαμάσουν κάποτε, δια ν' άντικατασταθούν από άλλους, που εύρισκονται ίσως σήμερον μεταξύ των άπλών θαυμαστών των.

ΤΟΝΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΗΣ

Τραγουδάκι

Το λουλούδι πώκεις βάλει στο νερό, άκούσε με, το καλό σου δέ γυρεύει. Πέταξε το από το στήν σου, κυρά μου, εινε μάγκας — τη ζωή μου να χαρώ! — και σε κλέβει.

ΤΙΜ. ΜΟΡΑΤΤΙΝΗΣ

ΜΙΑ ΝΕΑ ΤΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΦΡΙΤΣ ΛΑΓΚ

Η Γκλέντα Φορέλ, βεντέτα του άμερικανικού κινηματογράφου, που έθαυμάσαμεν εις τις «Κερύνες Μάρκες» έμφανίζεται εις μίαν ταινίαν που γυρίζε εις το Χόλλυγουντ ο δημιουργός της «Μητροπόλεως» μέγας Γερμανός σκηνοθέτης Φρίτς Λάγκ. Εις την φωτογραφίαν: ή συμπάσης καλλιτέχνις εις τον νέον της ρόλον.

Η έρμινια

Το ξανθό δειλινό στου κομψού μαγαζιού τη βιτρίνα, ή χιονάτη Έρμινια του λαιμού σου έρωτεύθη τα κρίνα.

Οι κλωμές σουμικές ως επέφταν άκτινες στα μαλλιά του έλδομων μπριλλάντια. Να τις διώξῃς, ένάντια τα λευκά σου έκινούσες τα γάντια.

Στο στενό πεζοδρόμι ως εστάθκες μ' άστατη γνώμη, στού ματιού σου την πύρινη εχτίνα νέα πνοή στή νεκρή διάδη έρμινια.

Το ξανθό δειλινό, που δόει έρμινια στού κομψού μαγαζιού τη βιτρίνα, μελετά του λαιμού σου τα χαμένα τα κρίνα.

Το τί έπαρτήρησεν τη νύχτα έκείνη, που δόει έρμινια στού κομψού μαγαζιού τη βιτρίνα, μελετά του λαιμού σου τα χαμένα τα κρίνα.

Κύτταξε αν δέν πιστεύῃς τις πηλινές μου —

δός μου το χέρι σου ν' ό, έδω κ' έδω... Λοιπόν: μ' άναγνωρίζεις τώρα; Πες μου: — τη ζωή μου να χαρώ! — και σε κλέβει.

ΜΕΛΙΣΣΑΝΘΗ

Πονεμένο

Δέ γυρεύω ξενό, δέ ρούπω κρυφό, δέ γυρεύω χαρτί, κάπι μάχουν πάρε, μέσο απ' την ψυχή κάπι μάχουν πάρε.

Και δέν ήταν ούτε ζωτικά και δέν ήταν χέρια, κ' ήταν ένα βράδυ πορπατών θαλά στο γιολό τσάτερια.

Κ' ήρθ' ένας άγέρας, κ' ήρθ' ένας βοριάς κ' ήρθ' ένα σκοτάδι, ή άδερφή, χαμένον κάποιο θησαυρό που θρηνύομε όμάδι.

μέσο στο κύμα άναίγει όρόμο μυστικό, δέκνει το φεγγάρι... Κάπι μάχουν πάρε, μέσο απ' την ψυχή κάπι μάχουν πάρε...

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Άμαρτωλή

Παπά, αν έρθῃ μια μελοχρονή μου — να την εομαλόγησῃς, κόντολα, άφάρμη με γλυκεία φωνή, πρόσσε μην τυχόν και την άδηφης να μεταλάβῃ ή άμαρτωλή, δέ νήποτεσε μία μέρα το φιλι.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΙ ΜΕΙΣ

ΕΝΑΣ ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΣΚΟΡΔΑΛΙΑ

“Ενας Γερμανός ύμνει το ελληνικώτατον έδεσμα και το συνιστά εις τους συμπατριώτας του...”

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΑΡΘΡΟΝ

Οι ξένοι μας δεν θαυμάζουν μόνο τον Άπτικον όρίοντα, τον ήλιον, την θάλασσα, την γραμμή των βουνών και τις αρχαιοτέτες. Κατά κανόνα — αν όχι άμείως από τη δεύτερη μέρα — θρίσκουν μία ιδιαίτερα εύχρηστη γλώση στην χρυσή ρετσίνα, γουστάρουν ιδιαίτερως την κοπανιστή και τόν παστό με αυγολέμονο, σε καμιά άπομνη ταβέρνα της Αθήνας ή σε κανένα δροσερό σκάκι, με τη θάλασσα στο βάθος, σε κάποιο από τα πολλά νησιά μας, γεύονται με ήδυπάθεια τους ντολμάδες της νοικοκυράς τους ή τις παραγεμιστές ντομάτες της φιλικής οικογενείας και είναι έτοιμοι να δώσουν την περιουσία τους — σάν τον Ρεθσαύ, τόν υιόν του Ίσακ και της Ρεθσαύ — για ένα πιάτο... όχι φακή, αλλά σκoρδαλιά!

Τελευταίως ένα περιοδικό που μάς ήρθε από την καρδιά της Εύρώπης άφιέρωνε, κάτω από έναν τίτλο με χονδρά γράμματα, τρεις δόκλους στήλης στην χώρα που αιδώνεται ο σύγχρονος των ξένων — εκεί είναι φαίνεται η έδρα της γεύσεως — όταν έρχεται εις έπασην με τα έρεθιστικά και γαργαλιστικά Έλληνικά έδεσματα. Άναμφισβήτως η σκoρδαλιά μας ή θα υπερηφανευθή ή θα εστενοχωρήθη μέσα στην ξένη φορεσιά των γοτθικών γραμμάτων και οι ξένοι όξνοι θα έδιάσσαν με περιέργεια την ζενική ήχηρή αυτή όνομασία επί κεφαλής του άρθρου: “Τράπε και σεις σκoρδαλιά: ;” — “Τι να είναι — θα είναι — αυτό το πράμα ;”. Το άρσιο είναι ότι μαζί με την σκoρδαλιά — που την πτιάει καίως Μαρίκα μας — με προσοχή και χωρίς ν’άφισι τις σκέψεις της να φύγουν πολύ μακριά, μήπως χυθεί πολύ λάδι ή κάνει τη στροφή άριστερά αντί δεξιά και πάει όλος ο κόπος άμωnte — μαζί με τους ντολμάδες και τις παραγεμιστές ντομάτες για παραγεμισμα (της Άπτικής τις θέλει ο φίλος ξένος) της μαμάς για το τραπέζι όπου θάρη να φάν κάποιος Νίκος που και χωρίς τη σκoρδαλιά γλυκοκινάει την Μαρίκα — σκεφθίτε μετά ! — μαζί με τον καφεδάκο και το ταιγάρο που προσφέρει μετά το γεύμα ο πατέρας (θιγώντας στην κουβέντα ακροθιγώς και το ζήτημα της προίκας) ο γελοστάς και καλόκαρδος ξένος — που άσκαλείται με την συνταγή κάποια σοδαρά συγγράμματα για τη χώρα μας — παραθέτει και λεπτομερείς συνταγές της Έλληνικής κουζίνας.

“Όκτω με δέκα φετίτσες σκόρδο (κάθε οικοκυρά τις λέει με δικό της τρόπο) 325 γραμμαρίων λαυράκι άμύδαλα τριβονται εις το γουδί ως ότου γίνουν μά άλοιφή. Η Μαρίκα προσθέτει κατόπιν...” Άλλά δεν πρόκειται να επαναλάβω την συνταγή της σoρδαλιάς, ή να πω πόσον κυμά χρειάζονται οι ντολμάδες (για τέσσερα άτομα) και πόσο ριζί, σταρίδα κλπ. οι νποτίσιμες παραγεμιστές ντομάτες. Άν καμιά από τις πολλές και συμπληπτικές — δεν θέλω καθόλου ναμψιάδω — άναγνώστρις άγνοεί αυτές τις λεπτομέρειες, μπορεί να ψάξη όνταν Τσελεμεντέ ή σε όποιον άλλο όδνη μάγειρικής ή, στο κάτω-κάτω της γραφής, να τις ζητήσει από τόν συμπεθεστο-όν κύριον Ρουσσάκ.

Άλλά σκεφθίτε αν οι άμορεθνεις του συγγράφαντος, ζανθές ή μελαγχρονές — άπαρχοί και μελαχρονές — έπικειρήσων, στο γεύμα που θα πρόκειται να πρωτοεμφανισθ ό δικός τους Νίκος να φτιάδουν, βάσει των συνταγών του — τών πάντως άπολύτως άκριδών — κανένα από τα άνω Έλληνικά έδεσματα, και όη σκoρδαλιά ! Χωρίς όλην την άλλη γοητεία του περιβάλλοντος — του ιδιού μας, έννοα — φοβούμαι ότι ο “λενάμενος”, αντί να “πισαφί” στη σκoρδαλιά της Μαρίκας, θα τραπή εις φυγήν.

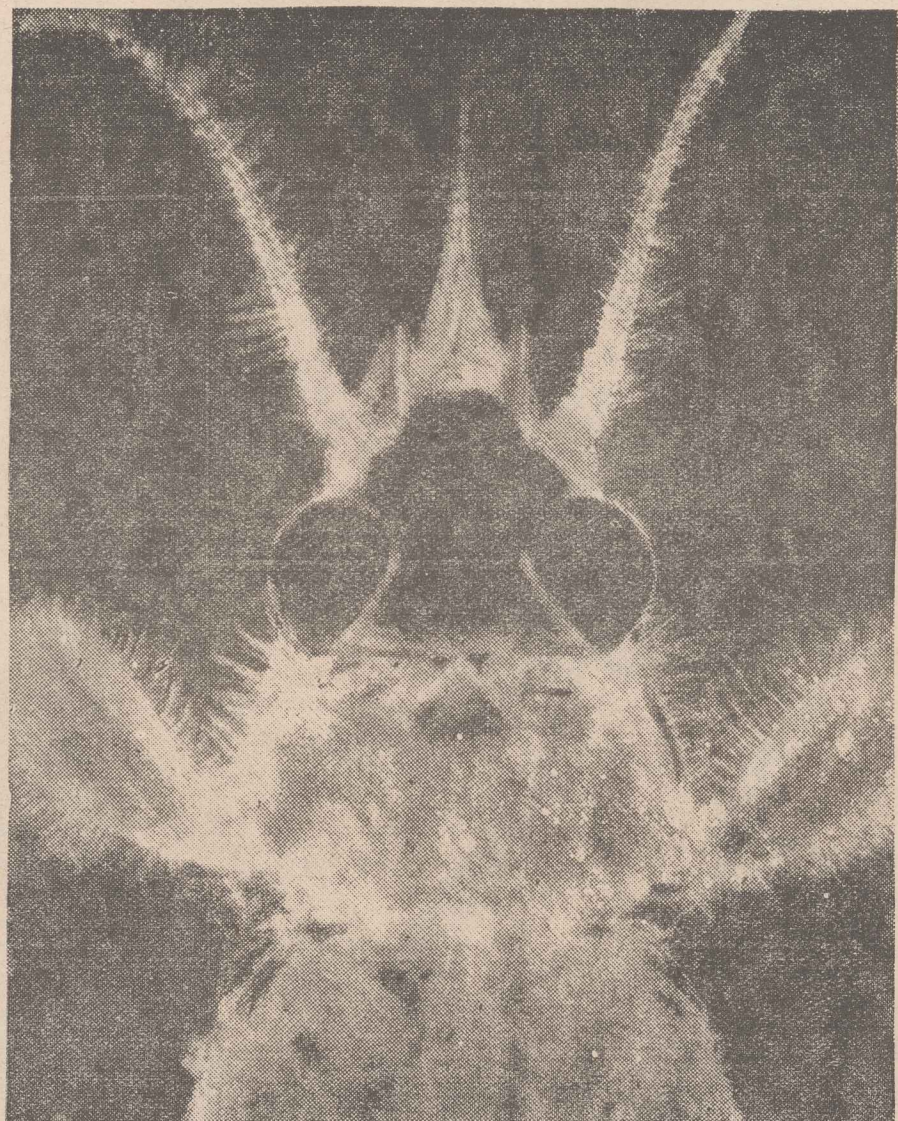
P. ΚΡΑΟΥΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΖΩ'Υ'ΦΙΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Οι παράδοχοι μικροοργανισμοί τών νερών με τα αινιγματώδη ένστικτα και την μυστηριώδη ζωήν

Η θάλασσα κρύβει σωρείαν περιέργων όντων, πολλά τών όποιων είναι έσοτι μάλλον άγνωστα όχι μόνον εις τίν έπιστημονικήν έρευναν, αλλά εν γένει εις τόν άνθρωπον. Τα άπεραντα βάθη της, τα όποια λόγω της φοβεράς πίεσεως του ύδατος παραμένουν άναγκαστικώς άνεξερευνήτα και θα παραμένουν έφ’ όσον

Ο “Άλενάς” (έν μεγενθυμένο) ένα από τα πλέον ένδιαφέροντα ζωήρια της θαλάσσης.

ο άνθρωπος δεν εύρη τρόπον να έξουδετερώση τήν πεισιν αυτήν. Ο τελευταίος τρόπος έξερευνησεών των βυθών είναι ή “βυθοσφαίρα” του Άμερικανού δόκτορος Μπιμπ, ό όποιος τώ 1931 κατέβηκε εις βάθος 700 περίπου μέτρων και τώ 1934 ύπερβη τα 1000 μέτρα. Εις τα βάθη αυτά, όπου το σκόταδι είναι άπόλυτον και πυκνόν, ό έξερευνητής δόκτωρ μετά του βοηθού του παρετήρησαν τη βοήθεια των ίσχυροτάτων προβολών της βυθοσφαί-

ρής κυστάλλου του στρογγυλού παρατετήρητος εις τήν βυθοσφαίρα, ό όποιος εύρισκόμενα, χάνονται άμέσως εις τα μεγάλα έκείνη βάθη. Ίσως μίαν ήμεραν εύρεθή τρόπος να πλουτισθών και οι συλλογαι των μουσειών, αλλά ιδιαίτέρως τα μεγάλα ένυδρεία με όλα τα άγνωστα όντα που ζούν εις τα μεγάλα βάθη των θαλάσσων, από τα μεγάλα τέρατα — κεφαλόποδα, φειδια ή και φάρια — μέχρι των μι-

κρών και μικροσκοπικών καλλιτεχνημάτων της φύσεως που κρύβει ή θάλασσα. Μερικά από αυτά όμως δύναμεθα να τα μελετήσμε και τώρα εις όλες τών τις λεπτομέρειες χάρις εις το μικροσκόπιον.

Άς ήτρώμε π. χ. το μικρό τοιμυρίδι της θαλάσσης, το όποιον, με δύο άποροσηπτικές, προκολλάται εις τα μεγαλύτερα φάρια και τρέφεται διά της άποροσηπτικής της έτοιμης τροφής εκ του σώματος του τροφοδότου. Η άς πάρουμε κάτι που είναι πολύ γνωστότερο σκεδόν εις όλους μας, τήν γαρίδα ή ψύλλον της θαλάσσης όπως λέγεται έπίσης, έπειδή σάν τόν ψύλλο κάνει μεγάλα πηδάματα έντός του νερού. Τίθόμενα υπό το μικροσκόπιον, τα ζωήρια αυτά παρουσιάζουν όλην την πράγματι άξιοθαύμαστον άνατομίαν του σώματος των.

Ζωολόγος σκυμμένος μέσα εις το έργαστήριόν του επάνω εις τόν φακόν, ό όποιος είναι τοποθετημένος πάνω στο κρύσταλλον ενός μικρού ένυδρείου, παρακολουθεί τήν κίνησιν των μικροσκοπικών άστακών και των άλλων μικρών ζωήων, τα όποια φωτίζονται από κάτω με μίαν ίσχυροτάτην ηλεκτρικήν λυχνίαν. Οι φακοί του μικροσκοπίου δίδουν εις όλα αυτά τα ζωήρια διαστάσεις πολλές φορές εκατονταπλάσιες από τις φυσικές των και τα κλυστοφάνητα άκρα των, οι τριχοειδείς κεραίες των, φαίνονται εις όλες τις λεπτομέρειές των γεμάτες λεπτότατο κνυδί, ενώ τα εις τήν πραγματικότητα, μικροσκοπικά τούς μάτια γίνονται τεράστιες μαύρες υπάλλες που κινούνται δεξιά και άριστερά, παρατηρείται ότι συμβαίνει γύρω τους. Έν τούτοις ο ζωολόγος δεν είναι εύχαριστήμενος από τις παρατηρήσεις του. Ο έκ τών κάτω φωτισμός δεν τόν ίκανοποιεί άπολύτως. Στρέφει δύο κλειδιά και με μιά το φως αντί να έρχεται από κάτω πέφτει έκθαμβωτικό από πάνω και πλάγιως. Τα μικρά σώματα γίνονται διαφανή και ή μελετητής κατορθώνει ούτω πράγματι να μελετήσει εις όλες τας τις λεπτομέρειες τους μικροσκοπικούς αυτούς όργανισμούς.

Για τούς άδασεις, για όλους έκείνους οι όποιοι δεν έχουν παρακολουθήσει τέτοια πειράματα, ή άρώσιος των έκάστατε πρό του φακού παρουσιάζομένων πιθανών είναι πράγματι μοναδική.

Άξιοθαύμαστον έπίσης είναι το έργασίον, το όποιον μάς έπιτρέπει τις παρατηρήσεις αυτές. Πράγματι πρό 250 έτών το μικροσκόπιον ήτο κάτι ήπλό, ήτο κάτι σάν ένας σημερινός φακός, όποτε, τώ 1712, ένας σοφός έπιστήμων έσκέφθη να φωτίει τα άντικείμενα εκ τών κάτω. Έπειδή δε όλα τα άντικείμενα τα όποια υπεβάλλοντο εις τήν μικροσκοπικήν έρευναν δεν ήσαν διαφανή, πού προσεδίδετο ή ιδιότης αυτή διά διαφόρων χημικών μέσων ενώ άλλοτε τα έκοσαν εις λεπτές φέτες, ούτως ώστε να τα διαπερά το φως. Φυσικά τα μικρά ζώα έφονεύοντο και δεν ήτο πλέον δυνατή μελέτη ζώντων όργανισμών. Τότε έγένετο ή σκέψις της επανόδου εις το παλιόν σύστημα του εκ τών άνω φωτισμού. Ο ηλεκτρισμός δε και ή εν γένει τελειοποίησι των φακών και κατοπτρών έδωσε νέας κατευθύνσεις εις τήν εν γένει διά του μικροσκοπίου έρευναν. Άς αναφέρουμε, για να δώσουμε ένα παράδειγμα του δικού μας όργανισμού, ότι εάν βάλουμε το νύχι μας κάτω από το μικροσκόπιον, θ’ αντιληφθώμε καθάρα το αίμα να κυλά στίς τριχοειδείς φλέβες που το τροφοδότου. Το λέπν ένός ψαριού εις τόν ύψαιον φωτισμόν του μικροσκοπίου παρουσιάζεται ως πολύτιμον κόσμημα, ενώ ή άποροσηπτική όργανα με τα όποια το άστέρι της θαλάσσης παίρνει τήν τροφή του μοιάζουν σάν κρυστάλλινες ηλεκτροφώτιστες στήλες. Ούτω, υπό το μικροσκόπιον, τα πράγματα άραχνόσφαινα ζωήρια και πρωτόγονα όντα που ζούν εις τα νερά, φαίνονται σκεδόν φαντασμαγορικά, άνωληθη λόγω της λεπτότητός των και της τελειότητος έν τούτοις και της άραιότητος αυτών.

Η ΤΕΧΝΗΤΗ ΒΡΟΧΗ

Μπορεί κανείς να προκαλέση βροχή όταν θέλη; Το έρώτημα αυτό θα σας φαίνη άστείο και όμως δεν είναι καθόλου. Για το σκοπό αυτό και προς χάρι της γεωργίας έπρότειναν πολλούς τρόπους. Όρισμένοι φυσικοί είχαν τήν γνώμη ότι αν έξουδούν τήν άτμόσφαιρα με πολλές κανονικές, θα σκηματίζων νέφη και κατά συνέπεια θα δημιουργούσαν βροχή. Κατά τόν παγκόσμιο όμως πόλεμο, αν ήταν σωτός αυτός ο ύπολογισμός, δε θαπαυόταν βρέχη. Μολαταύτα, οι στατιστικές απέδειξαν ότι οι βροχές δεν ήταν περισσότερες από άλλους. Άλλοι φαντάστηκαν ότι ή έρτζιανή κύματα του άουρμάου θα έκαναν βροκερό τον καιρό. Και πάλι όμως τα πράγματα απέδειξαν ότι δεν ήταν βάσιμη κι’ αυτή ή ύπόθεσις.

Οι μόνοι που κατάρριψαν να προκαλέσουν βροχή είναι οι Άμερικανοί, οι όποιοι χρησιμοποιούν τόν έξής τρόπο: Ένα άεροπλάνο άπογειώνεται φορτωμένο με άμμο και μία δυνατή ηλεκτρική μηχανή. Φτάνει πάνω από ένα πυκνό σύννεφο και άφινει τήν άμμο να πέσι, άφου τήν φορτώση ή μηχανή του με ηλεκτρικό 10.000 βόλτ. Οι ηλεκτρισμένοι κόκ-

κοί σκoρπίζονται, εισδύουν μέσα στο σύννεφο και σκηματίζουν ηλεκτρικά κέντρα, γύρω από τα όποια συγκεντρώνονται πολύ λεπτά μόρια ύδατμών. Όταν φθάσουν σε μέγεθος σταγόνας, αρχίζει και συνεκρίζει ή βροχή.

Άν και τα πειράματα που έγιναν είχαν μεγάλη έπιτυχία, αυτό δεν σημαίνει ότι μπορεί να προκαλέση κανείς βροχή όπου και όποτε θέλει, άφου για να γίνει αυτό χρειάζεται πρώτα ένα άεροπλάνο ειδικά διασκευασμένο — που στην ανάγκη γίνεται — και δεύτερο ένα πυκνό σύννεφο πάνω από το μέρος που πρόκειται να ποτισθί. Και ακριβώς ο σκηματισμός αυτού του άπαράιπτου σύννεφου δεν μπορεί να άνακαλυφθί άκόμη.

Μολαταύτα, οι Άμερικανοί, σάν πρακτικοί άνθρωποι, έπωφελούνται κάθε φορά που υπάρχουν ευνοϊκές συνθήκες, δηλαδή συννεφιασμένος καιρός, όταν ό ουράνος δε στέλνει μόνος του τη βροχή. Ένας μάλιστα ειδικευμένος άεροπόρος έκει άναμιαθ ή “βροχοποιός” και μηχανοδότηται από τις γεωργικές ένώσεις της περιφέρειας του Σικάγου.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΔΙΚΕΣ

Ο ΜΑΝΙΩΔΗΣ ΤΩΝ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΕΩΝ

ΣΥΜΠΛΟΚΗ ΕΙΣ ΤΑΦΕΝΕΙΟΝ ==

Σταύρος Λοιμός κατά Άνακάρκιδος Διδοχίδα επί αδικω έπιθέσει έντος καφενείου. Κύριος μάρτυς ένα γκαρόνι:

Εις το έδωλιον του κατηγορουμένου κάθεται ο κ. Άνακάρκος Διδοχίδης, συνταξιούχος καθηγητής των Έλληνικών, διατηρούμενος, γκρινιάρης, κάτοχος ύψηλου κολλάρου και αλμυράς δυσθυμίας.

“Γιατί, κύριε καθηγητά, έπετέθηκε κατά του Σταύρου Λοιμού; τόν έρωτά ο πρόεδρος του δικαστηρίου.”

—Χμ! κάμνει ο κ. καθηγητής. Και συνεχίζει: Άν έχετε ύπ’ όψην σας, κύριε πρόεδρε, το πόσον θροεσία και άνοηδία είναι ή σημερινή νεολαία, θα με άδύναστε πονηγουρκας. Ο κατηγορός μου είναι ένας από τούς αιδάδες νέους της εποχής. Και θα έπεθύμουν τα μέγιστα να τόν είκον μωπήτην κατά τήν παλαιάν μακαριάν έποχήν του φάλαγγος και της γριγής, ίνα του έμέτρωι τα παιδιά έν προς έν.”

Ο κατηγορούμενος είχε επανεύρει όλην τήν παλαιάν του καθηγητικήν άγριότητα:

—Ήνν έξάπτεσθε, κύριε Διδοχίδα, του λέγει ο πρόεδρος και εισέδεται εις τήν ουσίαν της υπεβρέσεως.

—Εισέρχομαι έν τώ όμο, κύριε πρόεδρε. Άφ’ ότου έλαβον τήν συνταξίν μου, φοιτώ καθ’ έκάστην έσπέραν εις το καφενείον “Θουκυδίδης”. Αυτό το καφενείον μοι ένδιούζει τας παλαιά ποτέ θριαμβευτικές παραδόσεις μου εις τας δημηγορίας του Θουκυδίδου, άτινες είναι το δυσκολώτερον μέρος του όλου ιστορικού έργου, ως θα γνωρίζετε, κύριε πρόεδρε.

—Καλά, καλά... Εις τήν ουσίαν, κύριε Διδοχίδα.

—Εισέρχομαι έν τώ όμο, κύριε πρόεδρε. Εις το έν λόγω καφενείον πίνω τών θροενών μου έμμεριον και όνα και διαφέρωι τός έφημεριδος. Ιδιαίτερως έγκληται εις τα ιστορικά άναγνώσματα της έφημεριδος “Έθνος” και εύρισκω ιδιαίτερον τέρψιν σημειών τας ιστορικάς άνακρίσεις, άτινες περιέχονται εις τα όδρα έκείνη. Έκω γεμίζω με τούτας σημειώσεις ένα τετράδιον έπικονιάφυλλον, κύριε πρόεδρε, το όποιον, αν θέλετε, δύναμαι να βέω εις τήν διάθεσιν σας.

—Όχι, όχι, κύριε Διδοχίδα. Δεν ένδιαφέρει τήν ύπόθεσιν. Εισέδεται εις τήν ουσίαν.

—Εισέρχομαι έν τώ όμο. Κατ’ έκείνο το μοίραϊον όδρα της συμπλοκής, το “Έθνος” το είκε και το άνεγινώσκον ο αντίδικός μου.

—Ο Σταύρος Λοιμός.

—Μάλιστα, κύριε πρόεδρε. Δεν ήθέλησα να τόν άναuschώ. Είπα κατ’ έαυτόν: “Άς άναμείνω να τελειώση”. Άλλ’ ή άρα παρήχεται και δεν ήννδει να τελειώση. Είπα εις το γκαρόνι να του υπενθύμω με τρόπον, ότι το “Έθνος” το θέλουν και άλλοι πελάται. Το γκαρόνι πράγματι άνέκραξε γεγονία τη φωνή: “Το “Έθνος” άνακεί”. Άλλ’ αὐτός σάβησαν προσοχήν έδωκεν εις τήν κρουγν. Έξκαλούμεν να είναι σκυμμένος εις το “Έθνος” μετά τώσης έμβριθείας, ως να έπρόκειτο να τετραγωνισθ τόν κύκλον. Έκωμ ήμουν ήνν και άνέμενον. Παρήλθεν μία προσή άρα, όλα” ο αντιδικός μου δεν έσπινετο να έχη διαδόχον να όφισθ ό “Έθνος”. Άπείσθη και πάλιν εις το γκαρόνι, το όποιον άνέκραξεν εκ δευτέρου: “Το “Έθνος” άνακεί”. Άλλά και πάλιν ο αντίδικός μου δεν έδωσε σημεία συγκινήσεως. “Ηρχίζον να χάνω τήν ύπαινον μου, όποτε στρέφει προς έμέ και μου λέγει:

—Περμένετε το “Έθνος”, κύριε;

—Και θεόσιος, του άπαντά.

—Καλά, μου λέγει. Και θυδίζεται και πάλιν εις τήν μελέτην της έφημεριδος. Τα νεύρα μου είκον υπερενταθί. Μετ’ όλινος ο αντίδικός μου στρέφεται πάλιν προς έμέ και με λέγει:

—Δεν μου λέτε, ποιά όντα ο σύγχυος της Παριοιτιάς;

—Ένινά έξω φρενών:

—Τόν διδοκάλο θα μου παραστήσις τώρα, παιδί μου, τού λέγει έν γένει.

—Άν μου άπαντισσεται εις στήσιν τήν έρώτησιν, θα σας τήν δώω τήν έφημερίδα, μου λέγει.

Άπολαθ με ένέπαίξε, κύριε πρόεδρε, κατά τόν χειρότερον τρόπον ο θροεσις αυτός νέος. Δεν έκοσα καιρόν, ήννέσθιν από το κάθισμα μου, τόν έπλησίασα και του έδωσα έν χιμρότατον χαστούκι. Αυτό έκω να καταβέω.

Ο πρόεδρος στρέφεται τών τών μνυπτην Σταύρου Λοιμού και τόν έρωτά:

—Γιατί έδοκίμασες να τερπιοσής, παιδί μου, ένα γέρον άνθρωπο;

—Δεν τόν πέλασε καθόλου, κύριε πρόεδρε, άπανη ό Λοιμός. Τόν είδα που περίμενε το “Έθνος” και υπέθελα αυτίν τήν έρώτησιν, για να τελειώω γρηγορώτερα.

—Τι να τελειώσης;

—Τήν λυσήν του σταυρολέξου.

—Τι έκανε λέγει;

—Δεν καταλάβατε, κύριε πρόεδρε; Έλυνε το σταυρολέξον της έφημεριδος και γι’ αυτό όργουσε να τήν άφήσω. Είκα σκατώνει εις τόν σκύλον της Παριοιτιάς. Γι’ αυτό ρώτησα τόν κύριο καθηγητή, να μου το πη, να τελειώω.

—Αυτό ήταν; Κάποι ο πρόεδρος. Τότε είναι τα πάντα έν τάξει. Ο κύριος καθηγητής, που σε έδριε, που έδωσε τήν άπάντησιν που έπρεπε.

—Ποιά άπάντησιν;

—Ότι ο σύγχυος της Παριοιτιάς ήταν ό... α α ρ ε ι ο ς.

“Όλοι έγέλασαν με το καλομηνούρι του προέδρου, ο όποιος έστρέφθη εις τόν κατηγορούμενον και του είπε:

—Κύριε καθηγητά, σας άπολάσσω της κατηγορίας, άλλ’ άλλοτε φροντίστε να ρεθεθείς τις μανίες της εποχής. Και, κύριε Λοιμή, να μη λύνεις άλλοτε σταυρολέξα στίς έφημερίδες τών καφενείων.

—Ένινά σας, κύριε πρόεδρε, πεντάγει το γκαρόνι του καφενείου. Αυτό δεν θα δύνασθ, διότι τώρα, μόλις παίρνω τις έφημερίδες, πίνω μ’ ένα ευραφάκι και κόβω άπό δούτες το σταυρολέξο...

—Κι’ έγω!

ΑΠΟ ΤΑ ΠΛΕΟΝ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΑΡΠΑΚΤΙΚΑ

ΛΥΓΓΕ: Ο ΦΟΒΕΡΟΣ ΑΓΡΙΟΓΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΔΑΣΩΝ

Κατά τήν παλαιότερη λαϊκή δοξασία και τήν της αρχαιοτέτης ο λυγγέ δεν είναι ζώον όπως όλα τα άλλα, άλλα άπαρξουν κόν, που μπορεί να βλέπη διά μέσου τών πιο χονδρών τοίχων. Η δοξασία αυτή προήλθε από τήν εξαιρετική λάμψη των ματιών του λυγγός έξ ου, άλλως τε, και ή εις πολλές γλώσσες ύπάρχουσα έκφρασις: “Βλέπει σάν λυγγέ”, “Έχει μάτια λυγγός” διά τόν άνθρωπον που έχει δυνατό διαπεραστικά μάτια που έχουν έντόνο βλέμμα και βλέπουν πολύ μακριά.

Χώρας της Άσίας που αναφέρουμε άνωτέρω, έχουν εις τήν διάθεσιν του άπέρωντες έρμηες έκτάσεις όπου δεν σπαζούν τα μικρότερα ζώα και τα πουλιά, ο λυγγέ άφθονεί. Εις τήν Κεντρικήν όμως Εύρώπη και τήν Νότιον μάλλον σπανίζει λόγω της άπηνους καταδιώξεως και του άπηνους κυνηγίου που έγινε κατά το παρελθόν και γίνεται έσοτι έναντίον του. Και τούτο διότι έξερχόμενος τήν νύκτα από τα κροφάσιον του διά να εύρη τήν τροφή του έρεκίζει και πρσβήται και κατό-

τήν λεία της κοντά στο νερό ή πάνω από βράχους ή περμένα δένδρα. Κάποτε δε κάτω από καμινά κλαδιά. Κάποτε γίνονται τήν νύκτα ή κατά τήν χαράυνη διότι τήν ήμερα εξαφανίζεται. Είνε όμως από τα ώριότερα ζώα. Όταν κατορθώση κανείς να το παρακολουθήση χωρίς να γίνη αντιληπτός, εις το έλεύθερον περιβάλλον του δάσους, γοητεύεται από τήν χάριν του και τήν άρμονίαν τών κινήσεών του. “Όπως έλέχθη όμως ήδη άνωτέρω δύσκολα παρουσιάζεται ο λυγγέ

Άριστερά: Ένας μικρός λυγγέ που άνατρέφεται στο Ζωολογικό Κήπο του Βερολίνου. Δεξιά: Μία μοναδική φωτογραφία ενός λυγγός που άπειλει τόν κυνηγό του.

Και ήμοσάρια άκούμ έταν δεν σπανίζουν τήν συνήθη του τροφήν που άποτελείται, έν γένει, από λαγούς αίσουρους λαγούς στα βορειότατα μέρη της Εύρώπης και του Καναδά — μικρότερα θηλαστικά, διάφορα πουλιά, άλλα και έλαφικά μικρά θηρία.

Ο κυνηγός και έν γένει ο πεσοπόρος δυσκόλως θα συναντησών λυγγά εις τόν όρμον τούς τήν ήμερα. Είνε νυκτοβίον και βγαίνει μόνο όταν βραδυάση. Η μεγάλη αυτή άγριότητα — το μεγαλύτερο αίλουροειδές της Εύρώπης, άφου ούτε λέοντες, ούτε τίγρεις, ούτε πάνθηρες, ία γούαροι και λεοπαρδάεις ύπάρχουν πλέον στήν παλαιά μας ήπειρο — ή μόνη σε σπηλιές και βεβια όσιαματα βράχων που έχουν μείνει στήν Εύρώπη και όη εις τήν Βόρειον Εύρώπην. Διότι εις τήν Νότιον, όλησδήποτε Έλλάδα, τήν Ιταλία, τήν Ισπανία και στή Σαρδηνία και Σικελία ζή ένα μικρότερο είδος λυγγέ ο έρυθρός, που δεν ύπερβαίνει το μήκος τών 80 εκατοστών μίτρων. Ένα μικρό είδος είδος, μήκους 60 εκατοστών μίτρων περίπου ζή εις τήν Άφρική, λυγγέ ο μικρός, και ένα άλλο άκούμ μικρότερο, ο λυγγέ τών τελμάτων, στήν Περιοία στίς άχες της Κασπίας θαλάσσης και στήν Άθιοπία.

Το περιέργο είναι ότι ενώ άντικει στήν οικογένεια των αίλουροειδών άρπακτικών ή φωνή του μοιάζει μάλλον σάν ύλακή σκύλου. Εις τόν Καναδά, τήν Άφρική και στίς πηγορίας, άλλ’ άλλοτε φροντίστε να ρεθεθείς τις μανίες της εποχής. Και, κύριε Λοιμή, να μη λύνεις άλλοτε σταυρολέξα στίς έφημερίδες τών καφενείων.

—Ένινά σας, κύριε πρόεδρε, πεντάγει το γκαρόνι του καφενείου. Αυτό δεν θα δύνασθ, διότι τώρα, μόλις παίρνω τις έφημερίδες, πίνω μ’ ένα ευραφάκι και κόβω άπό δούτες το σταυρολέξο...

—Κι’ έγω!

—Χέε, όταν μ’ έρωτήσετε αν θέλω να γίνω γυνάικα σας, σας είπα όχι. Τώρα θέλω άλλα-ά γυνή.

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

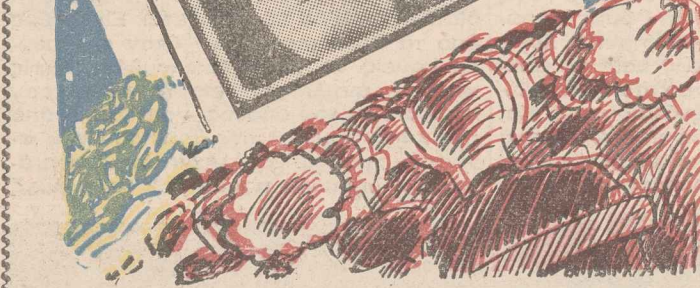
—Κι’ έγω!

—Κι’ έγω!

—Κι

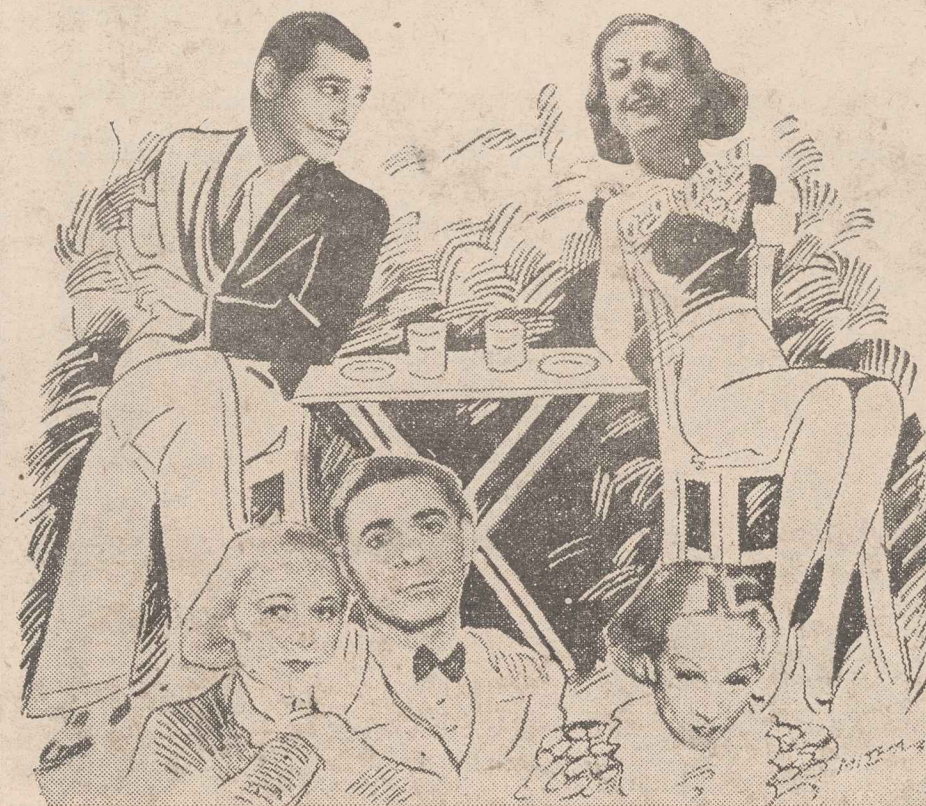
Υπαίθρια Συγγεμά

Η μοναδική καλοκαιρινή απόλαυση των αθηναίων

Πού να το φαντάζοντο οι ήθοιοι του Χάλλουιντ η της Ούφα, ότι θα έκτανται τούσαν... μπουλούκια περιδούλονται εις τις αθηναϊκές συνοικίες. Διότι αυτό ακριβώς γίνεται κάθε καλοκαίρι: Η Γκρέτα Γκάρμπο, ο Γκάρο Κούπερ, η Μάρθα Έγκερθ και όλοι οι παρλάν συνάδελφοι των παίζοντων απόμε στην Κολοκύνθη, αβρίο στη Γαργαρέτα, μεθυσμένοι στο Πουδράδες και ούτω καθέξής. Περιδούλονται όλο και ούτω καθέξής. Έχει αποκτήσει τον κινηματογράφο της, ομολογούν, άδοντα, προσέδοντα όλα τα τελευταία φιλμ της διεθνούς κινηματογραφοπαράγωγής. Εις πολλούς μάστιχα κεντρικούς τομείς της πόλεως υπάρχουν περισσότεροι του ενός κινηματογράφοι. Και συμβαίνει συχνά να υπερβείται το τραγουδί της Φραγκίσκας Γκασάλ με τους αναστεναγμούς της Νταβιέλ Νταριέ, που παίζει παραπλεύρως, να επιχειρήσει δηλαδή και κόμη και μία αντίπρασι της άλλης. Και εκείνο που λείπει είναι να ιδούν οι θεαταί τις δύο πρωταγωνίστριες, να... κατεβαίνουν από την όθον, να και πινώνται μαλλιά με μαλλιά. Αλλά αυτό, φαίνεται, ότι είνε συνθήκη μοναχά των Έλληνιδων καλλιτεχνιδων.

Ο υπαίθριος κινηματογράφος έμπηκε πελά όριστικός εις την βερνίνη μας ζωήν. Έγινε απαραίτητος διά τις χιλιάδες του κοσμάκη, που παραβρίσκονται εις την Αθήνα. Όλοι όσοι δεν εύρισκονται εις την προνομιοσύνην θείαν να περάσουν του καλοκαίρι τους εις μίαν έξοχον, αλλά σιγνηφώνοντα, σαν μαριέτες, επί της άσφαλτου, περιμένουν να λαχάρουν την βραδυήν όραν τον σινεμά. Αυτή ή ώρα παρέχει την συνδυασμένη εύχρηστικόν της έξοδον εις το υπαίθριον και της παρακολούθησας ενός καλού ή άπλάος ύποφορου φιλμ. Πάντως ή απόλαυσις του υπαίθριου κυριαρχεί. Έκείνο δηλαδή που μας εύχρηστικόν περισσότερο εις τα ήλιοις είναι σινεμά εις ή δροσίαν και ή γλυκύτης της νύχτας, παρά το θέαμα και ή μη θέλωμεν να ώμολογήσωμεν. Μ' άλλα λόγια μεγαλύτερος είνε ο ρόλος που παίζουν οι αστέρες του ούρανού, παρά οι αστέρες της θόνης. Απόδειξις τών ανωτέρω είνε ότι ποτέ το καλοκαίρι δεν διαλύοντα τα φιλμ. Πάμε εις τών πρώτων κινηματογράφων, που θα βρεθίμ μπροστά μας και κατά προτίμησιν σ' αυτόν που είνε στη γειτονία μας και ή διαφορώμε τί παίζει. Διότι δεν πάμε μοναχά για το φιλμ, αλλά για λίγη δροσιά, για λίγη παρέα, για λίγο φλέρτ στην πλατεία έως ότου σούσουν τα φώτα. Το ότι οι υπαίθριοι κινηματογράφοι δεν είνε μοναχά θέαμα το έχουν αντίληψη κάλλιστα οι επιχειρηματίαι τών, οι

Το νομίζετε για άστέρι; Οι θεαταί έχουν τους νομείς κανείς έδραπέτουν α τραπέζιακι ο Κλάρκ Γκέμπλ, ή Τζόνν Κάρντορ, ή Κάρολ Λόμπαρντ και όλοι οι ποικίλοι λώμιοι, πολυήτροποι και πολύηχοι συνά-φοι τών...

ομοπολιτική βαρευστιμάρα της Βαρδάρης Στάγκουκ. Έκ παραλλήλου οι νεαροί εσπώνουν τις άριδες τών αλά Γκάρου Κούπερ, αφήνουν την άφελειαν της χωρίστρας τών να πέση στο μωτόπι μπροστά μας και κατά προτίμησιν σ' αυτόν που είνε στη γειτονία μας και ή διαφορώμε τί παίζει. Διότι δεν πάμε μοναχά για το φιλμ, αλλά για λίγη δροσιά, για λίγη παρέα, για λίγο φλέρτ στην πλατεία έως ότου σούσουν τα φώτα. Το ότι οι υπαίθριοι κινηματογράφοι δεν είνε μοναχά θέαμα το έχουν αντίληψη κάλλιστα οι επιχειρηματίαι τών, οι

Περίεργος τύπος

—Αυτός ήταν ανέκαθεν παλιν περιεργος τύπος. Ήθελε πάντα να παίνει μέσα στο δρόμο να βροσκειται:—
—Τώρα είνε μέσα στο φυλάκι γιατί έμπηκε μέσα σε μία τράπεζα.

—Αλλά εκτός τών νέων και οι άλλες ηλικίες δεν περιφρονούν το καλοκαίρι τον κινηματογράφο. Ο κάθε οικογενειαρχής παίρνει το δραδάκι την συμβίαν του και τα μέλη της οικογενείας του και όδουν όλοι όμοι πρός το πλησιέστερον κινηματοθέατρον. Τι άλλο να κάνει κατά τις βραδυές ώρες; Νά κοιμηθής από τις έννεις; Αδύνατον το καλοκαίρι. Αντί λοιπόν ν' ακούσ την όχλησαν φλυσιαν της συζύγου σου πρωτιώτερο ν' ακούσ την όμιλιν της Λίλιαν Χάρβεθ, την όποιαν μάλιστα δεν θα καταλαβαίνης αν δεν ξέρης γερμανικά. Και τότε θα είσαι ευτυχέστερος. Έτσι σκέπτεται ο καθένας και παίρνει με τους οικείους του την άγουσαν εις το σινεμά. Έκεί μ' ένα φθόνι εισιτήριο θα περάσθ ύποφερτά ή θροάκι. Η κυρία θα ιδί στο Μούβιτον τις χιονοδρο-

μίες και τις εξερευνήσεις στον Βόρειο Πόλο και το θέαμα θα της δροσίση τα φλεγόμενα υπό της ζέστης λίπη. Η νέα της οικογενείας θα φλερτάρη με τον νέον του διπλανού τραπέζιου και όταν σούσουν τα φώτα θα ιδί ένασκούμενα τα έρωτικά της όνειρα επί της όθονης. Πάντως, ο κινηματογράφος το καλοκαίρι χάνει την ύποληπτικότητα του. Την φυγαδεύει το αεράκι του υπαίθρου. Οι σκιές θέλουν κλειστή σάλα, ατμόσφαιρα ακίνητη, για να εξασκήσουν την γοητεία των. Κάτω από τον έναστρον ούρανον ή όθονη χάνει την μυστηριακήν της ύποληπτικότητα και λίγο διαφέρει από το πανι του Καραγκιόζη. Αλλά αυτή την λεπτή διαφοράν μεταξί υπαίθρου και χειμερινού κινηματογράφου λίγοι την προσέχουν και την αντιλαμβάνονται. Έξ άλλου, είπαμε, στα βερι-

θα ιδί την μεγάλην ζωήν επί της όθονης, την όποιαν τόσες φορές όνειροπαλεί σκυμένη εις τον νεροχύτη της φτωχικής κουζίνας. Ο μικρός γυιός άναπομνει να ιδί το Μίκυ - μούσος και τη Μούβιτον, που δείχνουν σπόρ. Η μαμά έτοιμάζει λίγο νορίς το θροάκιον φαγι. Και αφού διειπήση ή οικογένεια έκειν ν' πανηγυρίκως. Προπορεύονται οι νεαροί θαλασσοί, ακολουθεί ασάφροφάνως ή κοπέλλα του σπιτιού και την παράταξιν κλείνει ο σαρκώδης όγκος της μαμάς με το μωρό στην άγκυλιά και τών συζυγον εις το πλευρό. Η έγκατάστασις στο σινεμά γίνεται εν μέσω άρκτης πασασίας και θορύβου καρεκλών.

—Κάτσε και συ Άναστάση. Έσύ Κούλα έκει.
—Α, δεν μπορώ έδώ έγώ. Είνε μπροστά το δένδρο.
—Άλλαξέ με τον μπαμπά σου.
Ο μπαμπάς παίρνει την πιό άσολη θέσι. Και στο τέλος φορτάνεται και το μωρό στα γόνατά του. Αφού γίνη τέλος πάντων ή οικογενειακή τακτοποίησις, καλείται ο πλανόδιος πασατεμπάς.
—Πασατεμπάς!...
—Ο Τσακαστούκας έδώ.
Και ο τσακαστούκας πλησιάζει με την σακκούλα του.
—Βάλε μας δυό δραχμές πασατέμπο.
Ο κολοκυδόσπορος σχηματίζει λοφίσκον επάνω στο τραπέζι. Έξοφάλλοις το άναμάσιμα μέχρι ή τέλους του προγράμματος. Ο καθένας άπλώνει το χέρι του, εφοδιάζεται με πασατέμπο και άρχίζει το ξεφλούδισμα. Μοναχά ή κοπέλλα της οικογενείας, άναγκάζεται να διακόψη το μωσιμα, όταν άρξη ή προβολή της ταινίας, διότι πρέπει να διαβάξη τα γράμματα τών διαλόγων εις την μαμά, που δεν ξέρει γράμματα. Κάτι δηλαδή τών διερχομένων: «Θά έλθης μαζί μου!», «Αχ, πόσο άγρονης!», Την όλην ιεροτελεσίαν του θέαματος διακόπτει έξαφνα ή φωνή του μπαμπά.
—Νά - έρθε ο διάβολος!
—Τι γουάινει Άναστάση.
—Το μωρό...
—Τι έπαθε;
—Με κατέβρει.
—Ε, καλά. Δεν είνε σπουδαίο.
—Έτσι λές έσύ;
—Καλοκαίρι είνε τώρα. Θά στεγνώσθ.
—Σούπα να τ' άφήσθ το παιδί στο σπιτί.

να σινεμά πάμε, όπως ηγαίνουμε σ' ένα οδοιποχίο υπαίθριον κέντρο, άπλάος για να περάσωμε την ώρα μας. Νά φλυσιάρωμε, να δροσισώμε μ' ένα παγωτό ή με έξη ποτήρια νερού και εις έμπόρμον να χαζεύωμε και λίγο με την δράσιν τών σκινών επί της όθονης. Άλλες χρονιές ή πληρωμή του ποτού και του θεαματος ήτο συνδυασμένη: Με μίαν μικράν υπερτίμησιν στα γλυκά και στις λεμονάδες έδλεπεν ο κόσμος και κινηματογράφο. Αυτός ο συνδυασμός κατηργήθη έφετος. Όλοι οι κινηματογράφοι έχουν υποχρεωτικώς εισιτήρια. Αυτό έπληξε τους έρωτευμένους και τους άρχηγούς οικογενειών. Διότι, όταν πάλι κανείς με την έρωμένην του ή με την οικογένειαν του στο σινεμά, θα ύποχρεωθί μοιραώς να καταβάλη εκτός τών αντίτιμων τών εισιτηρίων και τα έξοδα του κερασματος. Πόσο διευκολυντικότερο ήτο τις άλλες χρονιές. Μ' ένα έκαρτίκο είχε κανείς και την πάστα του και το «πατά μου. Μ' ένα συμπάρο δυό τρυγόνια. Πάει πλέον αυτή ή εύκολία.

Πάντως τις λαϊκές τάξεις δεν τις άπογοήτευσε ποτέ το ποτόν. Γι' αυτές άς είνε καλά το πασατέμπο. Μ' ένα φραγκάκι κανείς τη δουλειά σου. Κερνάς την παρέα σου... άγχαρείαν ξεφλούδισματος μέχρι το πρωί. Οι λαϊκές τάξεις πάνε στο σινεμά για το θέαμα. Είνε ή μεγαλύτερα βερνική απόλαυσις, την όποιαν περιμένει με άνυπομονήσιν ή κάθε λαϊκή οικογένεια. Η απόφασις λαοθάλάται από ένωρίς.

—Τό δράβη θα πάμε στον κινηματογράφο.

Η καρδιά της νεαρής κόρης σκιρτά.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Έξορτάται

Ο γι α τ ρ ο ς : Δεσποινίς, δεν έχετε παρά λίγη άναμια. Δεν μού λές: μήπως γυπιάει δυνατά ή καρδιά σας όταν χορεύετε;
Η π ε λ ά τ τ ις : Έξορτάται από τών καβαλλέρων...

Το μυστήριον της ζωής μας

Η ΦΥΣΙΚΗ ΜΑΣ ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑ

Γιατί το σώμα του ανθρώπου διατηρεί πάντοτε την ίδια ζέσση με τον μεγαλύτερο καύσωνα και την δριμύτην παγυνία

Το παράδειγμα τών ζώων

Η θερμότης παίζει πρωτεύοντα ρόλον εις την ζωήν μας. Το σώμα μας πρέπει να μην την άσβησι ούτε ν' αύξηθι ούτε να μειωθι εις το έσωτερικόν του, ούτως ώστε να διατηρη πάντοτε ή θερμοκρασία τών 37° είτε εύρισκόμεθα εις τών έσωτερικών είτε εις τών Βόρειον Πόλον. Η θερμότης έχει πάντοτε την τάσιν, όπως και το νερό, να κατέλθι και μια από τις κύριες εργασίες του οργανισμού μας είνε να έμποδι την πρόσ τα έξω άπώλειαν της έσωτερικής θερμότητος ή την εισόδον της έξωτερικής εις αυτόν.

Εις την φυσικήν τα πράγματα έχουν άλλως. Ο βαθμός του άπολυτου μηδέν εύρίσκειται 273° κάτω του σημείου ψύξεως του ύδατος. Το άφθαστο, βεβίως, αυτό σημείο, όλο για τούς φυσικούς το άπόλυτον ψύχος ενός σώματος. Κατά την θεωρίαν ταύτην μεταφερομένην εις την πραγματικότητα ένα λίτρον ύδατος εις 0 βαθμούς περιέχει 273 θερμίδες, με την διαφοράν ότι οι θερμίδες αυτές δεν δύναται να χρησιμοποιηθών. Έάν έξ άλλου κύσωμεν ένα λίτρον ζέοντος ύδατος εις 9 λίτρα νερού—άποκτούμε 10 λίτρα πρós 10 βαθμούς. Η ποσότης αυτή που θερμότητα περιέχει όλην την θερμότητα του βραστού νερού. Δεν είνε όμως δυνατόν τα 10 λίτρα του νερού πρós 10 βαθμούς να νινούν πάλιν έν λίτρον πρós 100

Πειράματα επί ενός πύθκου, που έτοποθετήθη εις ψυγείον διά να μετρηθί ή αντίστασις της φυσικής του θερμοκρασίας.

βαθμούς. Και τούτο διότι ή θερμότης κατέρχεται πάντοτε. Έάν ήτο δυνατόν και να ανέλθι, θα ήδυνάμεθα να μεταφέρωμεν την θερμότητα που περιέχει ένα ψυχρό σώμα εις ένα θερμότερο και να κατασπώσωμεν έτι θερμότερον. Πολλοί έπιστομησας πιστεύουν ότι τούτο θα κατοστή κάποτε δυνατόν. Ως βλέπομεν ή έννοια «θερμότης» είνε λίαν πολύηλος και ουδένως ένδιαφέρεται ύποκειμενικός δι' ήμας. Εις την μεγάλην κλίμακα της θερμοκρασίας, ή όποια από -273 φθάνει μέχρι πολλών έκτασιμωρίων βαθμών, ή ζωή μας καταλαμβάνει έλακίστους βαθμίδας και δεν μπορεί να ύπερβη ήριόμενες θερμοκρασίες. Έν τούτοις υπάρχουν πολλά ζώα, ταννά όντα, τών όποιων ή ζωή έχει εύρτερα όρια θερμοκρασίας. Υπάρχουν πολύ μικρά ζώα, τα όποια μόλις είνε όρα τα δια γινούν όθθαλμοί τα όποια μπορεί να παγώσουν. Κατόπιν να ζεσταθών μέχρι του σημείου ζέσεως και να παγώσουν, όμως μετά και πάλιν χωρίς α τέρρασις αυτά μεταπηδούν από της μεγάλης θερμότητος εις την ψύξιν να τα έπηρεάζη κατ' έλάχιστον. Έξοκίστου να ζούν ήτοινα και άπαρασιστικά ώς να μη συνέβαινε τίποτε. Μεγάλην άνοχήν εις το ψύχος δεικνύουν ιδίως τα βακτηρίδια και μερικά πρωτόγονα μονοκύτταρα ζώα. Θερμοκρασία -200 και -250 βαθμών ουδένως τα ένοχοούν. Την αυτήν περίπου άνοχήν δεικνύουν και οι κάτοικοι τών πολικών θαλασσών. Καλά άποζηρημένα τα ζώα αυτά άντέχουν και εις την θερμοκρασίαν του ρευστού ήλιου, ήτοι -269 βαθμούς διά πολλά ώρας. Και τα αύγα αυτών τών ζώων δεν ύφιστανται ουδέμιαν βλάβην από τα μέγιστα αυτά ψύχη. Δυναμέθα ως εκ τούτου δικίως να ύποθέσωμεν ότι δεν ύπάρχει ίσως βαθμός ψύχους τόσοσιν μεγάλος ώστε να έκμηδενίξη κάθε ήκος ζωής. Τούτομή εκληκτικότερα φαίνεται ή τόσοσιν μεγάλη εύσθεσία τών οργανισμών όντων εις τας μεταπηδούσεις της θερμοκρασίας. Μόνον τα θλαστικά έκείνα, τα όποια ύποκείνται εις χειμερινήν νάρκην μπορούν να παραμείνουν εις την ψύξιν και εις μεγάλας πτώσεις της θερμοκρασίας. Η θερμοκρασία του σώματος των ζώων, πράγματι να κατέλθι και μέχρι 1 βαθμού άνω του 0 χωρίς να έπηρεάσθ τον θάνατον. Όλα όμως τα θλαστικά, και ο άνθρωπος, όποιοιδήποτε όντα ή θερμοκρασία του σώματος των κατέλθι διά τών ανθρώπων εις τούς 23 βαθμούς και άνω τών σκινών και το κανονέι εις 19 βαθμούς. Όρισμένα πειράματα έν τούτοις άπέδειξαν ότι ή ζωή μπορεί να διατηρηθί εις χαμηλότερες θερμοκρασίες εάν συνεχίζεται ή χορηγίασις όξυγόνου. Όταν παύσθ ή χορηγίασις αύτη, το κέντρον της άναπνοής, το όποιον κανονίζει τας κινήσεις της άναπνοής, περιορίζει όλινον κατ' όλινον τών δράσιν του τόσοσιν πολύ ώστε το σώμα στερείται πλέον του αναγκαίου όξυγόνου. Η ψύξις είνε ως εκ τούτου άσφύξις, ή όποια έπηρεάζει, πολε πρωτό παγώνουν ή ρευστά όλοι το οργανισμό. Έν τούτοις, παρά την τεχνητήν άναπνοήν, το ζώον νεκρούται, δι' άγνώστους εϊσότη λόγους, πρωτό επέλθι ή ψύξις του σώματος.

Τα ζώα, και δεν είνε λίγα, τα όποια περιπίπτουν εις χειμερινήν νάρκην έξοκίστουθιν τρεφόμενα με το λίπος των και ως εκ τούτου ή ζωή των δύναται να συνεχισθί χωρίς διαταράξις και υπό μειωμένον ρυθμόν. Το αυτό συμβαίνει και με ζώα, τα όποια δεν περιπίπτουν πλέον εις χειμερινήν νάρκην και τα όποια φαίνεται ότι είχαν άλλοτε την αυτήν ιδιότητα, όπως άποδεικνύει και ο μικρός πύθκος της εϊκόνης μας, ο όποιος ύπεβλήθη εις ψύξιν και ο όποιος έν τούτοις επανέεισε εις την ζωήν έπειτα από άσκήσας πέντε μέρες κατά τις όποιες είχε θεωρηθί νεκρός.

Υδρογόνον ή ήλιον ;

Η ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΤΩΝ ΑΕΡΟΠΛΟΙΩΝ

Τα συμπεράσματα τών έμπειρογνώμων με-τά την τραγικήν καταστροφήν του «Χίντεμποργκ»

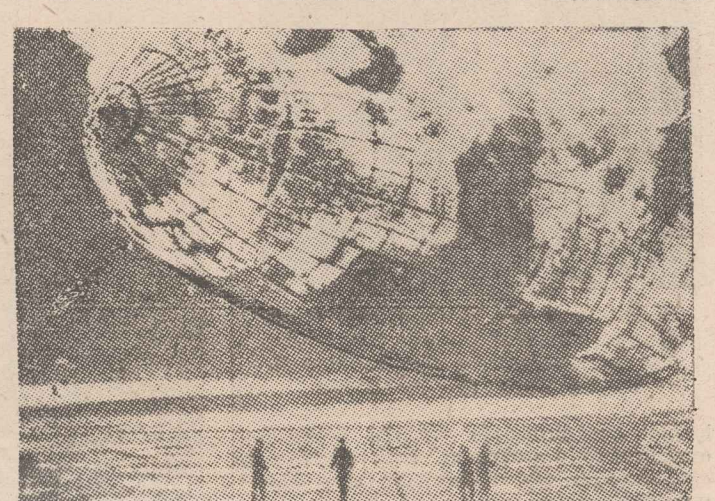
Το μέλλον τών ηπδαλιουχομένων

Η καταστροφή του γερμανικού ηπδαλιουχομένου «Χίντεμποργκ» κατά την όποιαν εύρθηκαν οκίτρωτον θάνατον τριανταξ έν όλω άτομα, συνεινέκυρ βοήθυτα όλον τόν πολιτισμένον κόσμον.

Έντός όλίγων στιγμών το γινώσισιον αερόπλοισιν, ένύ ήτοιμάζετο ν' άγκυροβολήσθ εις τών μεταλλινών πυργών του άμερικανικού αεροδρομίου Λέικγουορτ, μετεβλήθη εις μίον πελωρίαν πυρών και κατέπεσεν εις την γήν, όταν πλέον δεν είκεν άπομείνει παρά ο παραμορφωμένος και καπνίζων σκελετός του.

Μία αϊφνιδια έκρηξις, την στιγμήν που ένόμιζαν όλοι ότι είκαν φθάσει εις το τέρας του ταξιδίου και ήσαν πλέον άσφαλείς, έπροκάλεσε τόν θάνατον τόσοσιν ανθρώπων και έπέφερε ζημίαν πολλών έκτασιμωρίων. Η άνακριτική έπιτροπή εις την όποιαν άνετέθη ν' άνακαλέσθ τα πραγματικά αίτια που έπροκάλεσαν την καταστροφήν αυτήν,θα εύρεθί εις πολύ δύσκολον θέσιν προκειμένου να έκπληρώσθ την άποστολήν της.

Το «Χίντεμποργκ» ήτο ένα αερόπλοισιν τύπου στερεού, λεγόμενου ούτω έπειδή το σκίημα του είνε τελείως άνεξάρτητον από την ποσότητα και την πίεσιν του περιεχομένου

Μία μοναδική φωτογραφία του ηπδαλιουχομένου «Χίντεμποργκ», που ήπιπε φλεγόμενον εις το αεροδρόμιον του Λέικγουορτ.

έντός αέριου. Η στερεότης αυτή όφείλεται εις τών μεταλλικών σκελετών επί του όποιου σπρίτζεται ή μεταξωτή επένδυσις ή τα ηπδαλιουχομένα στερεού τύπου (ονομαζόμενα και ζεπιπλάν, από το όνομα του Γερμανού έφευρέτου των, που τα έξέλεσε) το αέριον. Εκεί ως σκοπόν να καταστήσθ ελαφρότερον το σκίφος, να το κάμη δηλαδή όλώτερον βερό από τόν αέρα που μετατοπίζει και να το εξαφανισθ ένω πλέον εύκολον και άνετον εις τούς αέρας.

Η καταστροφή του αερόπλοισιν είνε τόσοσιν άσπρασις και είνε τόσοσιν πολύ δύσκολον να εξακριβωθί τί ακριβώς συνέβη όλίγα λεπτά πρό και μετά την έκρηξιν, ώστε το έργον της άνακριτικής έπιτροπής καθίσταται δυσχερότατον.

Ελέχθη ότι έπρεπε περί όποιουδήποτε αερόπλοισιν έπρεπε τέτοια πείρα, ούτε πρόκειται να εξακριβωθί. Άλλως εις αυτή είνε η πρώτη ύπόθεσις που γίνεται πάντοτε όταν συμβαίνουν τέτοια έξοκίστου ήτοινα.

Ελέχθη άκόμη ότι μία από τις έλικας έπασσε και έτινάχθη επάνω εις το περίβλημα, το όποιον έσπασε εις τα σπείρια εκείνο και προσέκλθι ή φοβέρα έκρηξις, από την άναφλεξιν του υδρογόνου με το όποιον ήτο εφοσκωμένον το ηπδαλιουχομένον.

Οι όντοπες και άν θα είνε το αποτέλεσμα τών άνακρίσεων που γίνονται διά να εξακριβωθών τα αίτια τα προκάλεσαν την καταστροφήν του «Χίντεμποργκ» ένα πράγμα είνε βέβαιον: ότι την άναφλεξιν την έπροκάλεσε το υδρογόνο. Έάν τα αερόπλοισιν ήτο εφοσκωμένα με ήλιον, είνε άπολύτως βέβαιον ότι δεν θα έγνητο άναφλεξις. Διότι το ήλιον είνε ένα αέριον εύγενές ένα αέριον δωρανάς και κατά συνέπειαν μη άναφλεγόμενον.

Όλοι οι είσοδοί είνε άπώλυτος σφηνισμένοι επί του σημείου αυτού. Από τα δύο αέρια, το υδρογόνον και το ήλιον, το δεύτερον είνε το καταλληλότερον διά το εφοσκωμό των ηπδαλιουχομένων, έστω και άν είνε κατά τι βαρύτερον.

Τότε όμως ή διερωτήσις ο άναγνώστης, διὰ τί «Χίντεμποργκ», το όποιον ήτο από πόσης άλλης απόψεως τέλειον, δεν ήτο εφοσκωμένον με ήλιον; Η άπάντησις είνε άπλουστάτη, έστω και άν δεν ύποστηρίξη την λογικότητα της οικονομικής όργανώσεως του κοσμού.

Το ήλιον είνε ένα αέριον πολύ σπάνιον, ή τεχνητή κατασκευή του όποιου δεν έπετεύχθη άκόμη και που στοίχίζει παρά πολύ. Αί πηγαι του εύρίσκονται άλλοις εις την Άμερικην, ήτοις έκει και το άποδεικνύει η εϊκόνη.

Η άνακρίψις του ήλιου προνοημένη από όλώτερον τόν σίνοσιν. Εις τα 1868 ήτο άνηλωτόν εις τούς έπιστομους. Το έτος εκείνο, κατά την διάρκεια των παρατηρήσεων που έκομεν εις μίον έκλεινών ήλιου ο Γάλλος αστρονόμος Σανρέν, διά μέσου του φασματοσκοπίου έκδημάτισε την πεποίθσιν ότι γύρω από τόν ήλιον εύρίσκετο ένα είσοκον αέριον, άνωστον έως τότε, που έπληρε το όνομά του από το όστρον της ήμέρας επί του όποιου άνακάλυψεν.

Άργότερα, ο Γάλλος Πολιμειρ άνεκάλυψε το ίδιον αέριον επί του πλανήτου μας και ακριβώς ένός της λάδος του Βελλουβίου. Έπειτα εξακρίβωθη ότι το ήλιον άνήκει εις την κατηγορίαν των αερίων λεγόμενων αέριων, εις την όποιαν ύπάγεται και το ήνεν, έκείνο που χρησιμοποιείται διά την κατασκευήν των φωτεινών σκελετών.

Κατά τα πρώτα έτη του αιώνος μας, το ήλιον έστοιχίζε

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ο τροχός

Η μαμά στον νεαρότερο γυιό της που άνακατεύεται σε όλα:—
—Εσύ είσαι ο τελευταίος τροχός της άμαξας.
Και ο μικρός:—
—Ναι, αλλά και ο τελευταίος τροχός γυρίζει...

Δεν χρειάζεται

Ο ρ α φ τ η ς : Πού θέλετε να βάλο την τσέπη του πορτοφολιού; Ο π ε λ ά τ τ ις : Πουθενά! Μετά την πληρωμή τών ρ α π τ ι κ ώ ν δεν χρειάζεται το πορτοφόλι...

Ένας ναυπηγός

Ο ε ί σ α γ γ ε λ ύ ς : Κατηγορούμενος, είσαι παντρεμένος; Ο δ ι κ α ρ η ς : Όχι. Κύριε δικαστά. Μήπως έχετε και μία κόρη;

Άναλογία

Π ε λ ά τ τ η ς : Γκαρόν, το γβε-άντο μπιφτέκι ήταν μεγαλύτερο από το σημερινό, γιατί; Γ κ α ρ σ ό ν : Δεν ξέρω. Άλλά ίσως γιατί το σημερινό έδωδι ήταν μικρότερο...

Στο τραίνο

—Η γυναικά σας έπασε από τόν έξώστη. Νά κτυπήσωμε τόν κώδωνα τού κινδύνου!—
—Δεν είνε ανάγκη, κύριε. Αφήστε. Θα την πάρω, όταν γυρίζω. Έχω είσιτήριο έπιστροφής.

Αντίρροποι

—Τί εύτυχία, να έγχε ένα μικρό πιασματάκι που μέσα του να κυκλοφορ το δικό σου το αίμα...—
—Έναν... φύλλο, παραδείγματος χάριν!

Παρηνορία

—Φίλε μου, είμαι κατεστραμμένος. Ήρθα να σε έρω γιατί έλέπω ότι μοναχά ή αυτοκτονία μπορεί...—
—Καταλαδίστιον, καταλαδίστιον, θέλεις να σου δαείσω το περίστροφο μου. Ευχαρίστως, φίλε μου.

Στόν... ύπνον το μόνο

—Προσέτρε στα όνειρα, δεσποινίς;—
—Ναι.
—Ακούστε, λοιπόν. Απόψε έβλεπα στον ύπνο μου πως σας έζητούσα από τόν πατέρα σας. Τι σημάει αυτό;—
—Απλούστατα, πως βλέπατε άνευρο.

Παντρεία

—Νά τί θα ήη γάμος κανένας παντρεμένος. Από τότε που παντρεύτηκες διά σου τα κουμπιά είνε άσπαστα.
—Α, σ' αυτό χρυσάφι εύγνωμοσύνη στη γυναικά μου. Από τη δεύτερη μέρα του γάμου κίλας ν' έμαθα να περνώ τα κουμπιά μου όταν έλάνωκωνται.

Τυχρός άνεργος

Στο ήσπιοτρώπειο:—
—Και ποτέ θέλετε ν' αναλάβετε ύπηρεσίαν θηροδρόμου;—
—Και τώρα έμείνω;—
—Πολύ καλά. Έπειτα λοιπόν πρώτα στο κλουβί της τίγρης και καβαλάει τα όπλοισιν... του προκοπού σου.

Ασπρημάδα

Η γκυοβερνάτα άγασα μονιωδώς τα ρωμαντικά μυθιστορήματα.

Στά μαύρα χρόνια της άμαθείας

ΗΤΑΝ ΑΝΔΡΑΣ Η ΓΥΝΑΙΚΑ Ο ΑΡΧΩΝ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ;

Η δαιμονολατρεία των ανθρώπων προτού τους φωτίση και τους εξαντλήση ο Χριστιανισμός. — Μάγισσες, αϊεσίες, Εωτικά και μυστηριώδεις τελεταί.

Πώς ελάτρευετο ο Βεελζεβούλ

Η προσοχή του ανθρώπου στραφένκε περισσότερο στην Κόλασι παρά στον Παράδεισο. Την αρχή των δοξασιών μας για την Κόλασι μπορούμε να την αναζητήσωμε στις πανάρχαιες δαιμονολογικές γνώσεις της πρωτόγονης ανθρωπότητας. Η

Η δούκισσα του Έλβιρα, που εκάθη ζώσα ως αϊρετική, υπήρξε η αρχηγός των δαιμονολατρών της βορείου Γαλλίας κατά των Μοσαίων.

λαϊκή δεισιδαιμονία έπαιξε ανέκαθεν σπουδαιότατο ρόλο, κι έτσι σήμερα η «φιλολογία» της Κολάσεως είναι πλουσιωτάτη.

Η πραγματική όμως άσθησι των ιδεών για την Κόλασι παρατηρήθηκε τον Μεσαίωνα, κατά τους σκοτεινούς, δηλαδή εκείνους χρόνους που ο πιο άγριος φανατισμός ερχόταν να προστεθή στην χοινοφροσική άμορφωσιά που επικρατούσε σε όλες ανεξαίρετως τις κοινωνικές τάξεις.

Οι ιδέες που σήμερα επικρατούν στο λαό για την Κόλασι ηγαζούν όλες ανεξαίρετως από τις σχετικές Μεσαιωνικές δοξασίες.

Τότε όλοι συμφωνούσαν σ' ένα σημείο: Στο ότι ο άπολιτος άρχοντας της Κολάσεως ήταν ο Σατανά, ο έκπαισιν άρχάγγελος. Μά ο καυγας άρχισε άμέσως για το όνομα που έφερε το Πνεύμα του Κακού. Οι σημερινά δαιμονολόγοι παραδέχονται πως στον Μεσαίωνα ο Σατανά ήταν γνωστός με χίλια διαφορετικά όνοματα. Πολλά απ' αυτά ήταν παρμένα από τις για πάντα ξεχασμένες πρωτόγονες θρησκείες της Αιγύπτου, της Συρίας, της Φοινίκης, της Βαβυλώνας και όλων των χωρών του γνωστού τότε κόσμου.

περί τα εκατό φράγκο το λίτρον. Είς τα 1917 η τιμή του εκυμαινέτο περί τας 30.000 φράγκον το κυβίκον μέτρον.

Μόνον όμως εις τίν. Αμερικνήν ευρίσκονται πηγαί ήλιου από τας οποίας εξαγεται σημαντική ποσότης καθώς και κέντρα παραγωγής που προμηθεύουν το άεριον αυτό εις όλον τον κόσμον.

Η τιμή του κυμαίνεται σήμερον περί τα δέκα φράγκα κατά χιλιόλιτρον χωρητικότητος. Εάν δε ληφθί υπ' όψιν ότι το «Χιλιόλιτρον» διά να φουσκώσει καλά ήβλεν έπτά εκατομμύρια κυβικά μέτρα, είναι εύνοητον ότι άπαιτείτο δαπάνη 70 εκατομμυρίων χρυσών φράγκων. Και τούτο έκτος της συνεχούς τροφοδοτήσεως, άπαιρείτο διά τας άπυλείας τας οποίας υφίστατο κατά την διάρκειαν του ταξιδίου.

Ενώ λοιπόν και ένα πλούσιον κράτος (και η Γερμανία δεν σγκαταλείγεται μεταξύ των πλουσιωτέρων), θα έγκατέλειπε την ιδέαν χρησιμοποίησεως του ήλιου άφού είναι τόσον άκριβόν.

Ευτυχώς ότι γίνεται τώρα μία αίτησις εις τας Ηνωμένας Πολιτείας διά να διευκολύνεται εις το μέλλον η εξαγωγή του ήλιου.

Ετσι, υπάρχει έλλειψις να γεμίζονται εις το μέλλον τα πηδαιουκόμενα με το ευγενές αυτό άέριον και οι ταξιδεύοντες να μη διατρέχουν τόσους μεγάλους κινδύνους.

του. Το επικρατέστερο όμως όνομα του Κακού Πνεύματος, υπήρξε το Βεελζεβούλ, που κι' αυτό είχε χίλιες παραλλαγές σαν το Βεελζεβούθ, Βελζεβούθ, Βελιλά, Βελιογασάλ, κτλ. Το όνομα αυτό εινε καθαρά Σημιτικής καταγωγής και προέρχεται από το όνομα του Βαζά, του μεγάλου θεού των Φοινίκων, των Καρχηδονίων και των άλλων λαών που ξεκίνησαν από την Συρία. Το ίδιο όνοματός παράγωγα εινε και τα όνοματα των μεγάλων Καρχηδονικών στρατηγών 'Ανι-Βαζά, 'Ασρουβασάλ, Μαχάρ-Βαζά, που τα όνοματά τους εξαλληνισθηκαν σε 'Ανίεας, 'Ασδρουβας, Μαχαράβας κλπ.

Άλλα γνωστά όνοματα του Διαιώνη ήταν τα 'Ασταράθ, Βαδδασάθ, Βελφ-γκορ, 'Ασμοδαίος, που όλα εινε έβραϊ.

Ο δαίμων «Σιάνελντανγκ» όπως τον ελάτρευαν οι οσαντιανοί του Μεσαίωνος.

κής προελεύσεως και που συναντώνται στην Παλαιά Γραφή. Οι δαιμονολόγοι του Μεσαίωνα ήταν διηρημένοι σ' αυτό το σημείο: Μερικοί απ' αυτούς υπεστήριζαν ότι τα όνοματα αυτά ύπονοούσαν ένα και το αυτό πρόσωπον, ενώ άλλοι πάλιν, ήταν έτοιμοι να δάλουν και το χέρι τους στη φωτιά ακόμη, για να δεσώσουν ότι το καθένα από τα όνοματα αυτά αντιπροσώπευε ξεχωριστόν δαίμονα. Ο καυγας εξακολούθησας και για ένα άλλο ζήτημα: τον βασιλέα της Κολάσεως έβλεπον τών θέλων άνδρας, άλλοι γυναίκα και άλλοι έρμαφρόδιτον, με την ικανότητα να αλλάζι φιλο όποτε του άρεσε. Μερικοί δίδαν στον δαίμονα ανθρωπινή μορφή, είτε εξακριτικά ώραία, είτε εξακριτικά άσχημη. Τόν Έννυοναν τότε στα κατάμαυρα ή στα κατακόκκινα, του έβαζαν ένα μακρό φτερό στο καπέλον, ένα σπαθί στο πλευρό και μακρούς σμηρούνια στα τακούνια. Οι περισσότεροι δμως έπέμεναν να του δίδουν κτηνώδη έμφάνισιν, κι' η φαντασία τους τότε, άσχημά, συμπλέκοντας διάφορα ζώα σε τρόπο ώστε από το άνακρίτειμα αυτό να ξεπηδήση ένα άπαισιον πλάσμα που υπετίθετο πως αντιπροσώπευε τον Σατανά. Χαρακτηριστικά δείγματα της νηστροπίας αυτής έχομε στα σκίτσα και τις χαλκογραφίες που άφησαν οι καλλιτέχνες της εποχής, και που έφωτισαν έξοτικές πραγματικές μορφές, που βε βόνιμς κανόνες πως ξεπήδησαν από την ξεφρενιασμένη φαντασία κανενός τρελλού.

Εκτός από τούς σχολαστικούς δαιμονολόγους, άσκοληθηκαν με την Κόλασι και άλλοι άνθρωποι, πιο λογικοί, οι όποιοι άμφισβήτην τα όσα έλεγαν οι έπίσημοι θεολόγοι. Αυτοί άρχισαν άγώνα προσπάθωντας να άποδείξουν με λογικά επιχειρήματα τούς εξαφρενιασμούς της λαϊκής δεισιδαιμονίας, που συνεδέζε την Κόλασι με τα Σάββατα των Μανιχαίων και τις Βαλπουργιές Νύχτες κατά τις όποιες οι Δαίμονες, οι Μάγισσες, τα Σωτικά, τα φαντάσματα, και όλη γενικά η 'Ιεραρχία του ύποχθονίου κόσμου επιδύναν στα πιο άκατον 'ιαστα όργια.

Και χρειάσθηκε να πνεύση ο ζωογόνος άνεμος της άναγεννήσεως, για να σκορπιστούν τα έριαλκτικά φημολογήματα της ξεφρενιασμένης φαντασίας των δαιμονολόγων.

ΓΙΑ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Για την έξοχή

Άνοιξιάντικο σύνολο

Είμε η εποχή που ποιος λίγο ποιος πολύ ο καθένας ετοιμάζεται να φύγη για να περάση μερικές μέρες στην έξοχή, είτε στη θάλασα είτε στο βουνό, είτε και απλώς στο κοντινότερο προάστειο της χειμερινής διαμονής του.

Για κάθε παρόμοια λοιπόν περίπτωση είναι παραδεχόμενον ότι τα άνασμπλ και η πτή ρόμπ εινε ό,τι καταλληλότερο ήμπορεί να ύπαρξη. Για το βουνό επί πλέον άπαιρείται εινε και η ζυγ-κυλότ που συμπληρώνεται με μία κλασική ζακέττα και μία μπλούζα — σεμιάς. Ένιοτε η ζακέττα άναπληρώνεται με μία κάπα που εύκολα κρατείται στο χέρι και προστατεύει την πλάτη μας από το μικρότερο φώσημα του άνεμου.

Για παραβλάσσεια έξοχή κατάλληλα εινε επίσης τα 'αστέρια και οι πυτζάμες. Τα 'αστέρια ιδίως γίνονται κατά τέτοιον τρόπον, ώστε να ήμπορούν να φορεθούν και κάτω από τανιέρ. Ός ύπόνομα για την έξοχή χρησιμοποιοείται πολυ το λινό που εινε τόσο άροσσο και φρεσκάρεται με ένα καλό σιδερώμα. Το όλεπο-με πολύ σε λευκό, αλλά και στις διάφορες άπαιτες άποχρώσεως του μπλε, του πράσινου, του ροζ, του κίτρινου, που προσδίδουν τασή χάρη στο σύνολον της γυναικείας εμφάνι-σεως.

Εν τούτοις έκτός από τα πολύ έλαφρά και άροσρα φορέματα δεν εινε άσκοπο ακόμη και στον τόπο μας να ελίσσεται εφοδισμένες με ένα άνασμπλ από λαϊνάς, γιατί τα τελευταία χρόνια το κλίμα μας έχει πολυ μετα-αληθή κι' εκεί που τα πρηνά σκαζόμε, τα βράδια τουρτουρίζουμε.

Συνήθως φούστα και έπανωφοράκι τρουά-κάρο ή τανιέρ ή φορεμάτκι χωρίς μανίκια που ήμπορεί να φορεθί με μία μπλούζα εινε ό,τι χρειάζεται.

Βά έλθι πάντοτε η στιγμή του είτε για τα βράδια που εινε σκαζόν πάντοτε άροσρα, είτε για μία έκδρομή, είτε έστω και για ένα άπλο μακρινό περίπατο.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι κάθε προετοι-μασία μας σκετικώς με την τουαλέττα μας για την έξοχή πρέπει να έχει ως κύριο χαρακτηρισμό την άπλοττητα. Είς αυτό έγκειται η κυριώτερη κομψότης. Άπλοττητα στην κοψή, άπλοττητα στο ύφασμα, άπλοττητα στο γανι-ρισμα. Η φύσις που θα άποτελέσει το περι-βάλλον μας εινε η ίδια τόσο πλουσία, ώστε αν θέλωμε να ήμεθα σε άρμονία μαζί της μόνοι με μεγάλη άπλοττητα θα το επιτυ-χουμε.

Καλλωπισμός

ΤΑ ΟΜΟΡΦΑ ΧΕΡΙΑ

Τα χέρια τραβούν πολυ την προσοχή του κόσμου, γι' αυτό πρέπει έντελώς ιδιαίτερη προσοχή να δινι κάθε γυναίκα στα χέρια της. Όσα και αν γράψωμε σκετικώς με αυτό το ζήτημα λίγα εινε, γιατί απ' ό,τι βλέπουμε τριγύρω μας φαίνεται ότι δεν εκκαθαρίζ-όλες οι γυναίκες τόσο μεγάλο ρόλο παίζει στην όμορφιά τους και στην εμφάνισιν τους το χέρι.

Βασών κρενά τα νύχια τους, ξεχνών πολλές φορές και να τα καθαρίζουν και νο-μίζουν ότι έτελείωσε το τουαλέττα του χεριού στράφημον των νυχιών που γίνεται σόν τοις ένω αυτίν δεν περιλαμβάνει μόνον το λου-άλαις τόσο άσχημα.

Τα χέρια πρέπει να εινε μαλακά και λευ-κά και για να το επιτύχουμε αυτό χρειάζονται πολλά. Πρώτον θα άποφύγουμε να τα εκθέ-τωμε στον ήλιο, όταν κάνωμε ξεσκόλλημα με την πένασα ό,τι πετάκια έχουν μείνει α-κλλημένα στα νύχια και για να τα καθαρίσωμε πιο καλά τυλίγουμε το ξυλάκι με μπισμπάκι και το βουτάμε σε λίγο όξυζενέ. Στο τέλος με μία έλασφωπτερα τρίβωμε τα άκρα των δα-κτύλων.

Η ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ ΤΩΝ ΝΥΧΙΩΝ

Άφού έκομε υπ' όψιν όλα αυτά για τα χέρια, έκομε και μόνον τότε προβάλλουμε στην περιποίησιν των νυχιών. Πρώτον τα λιπαρώ-με με μία λεπτή και μακρὰ λίμα και τους δι-νουμε το σχήμα που μας άρεσει έχοντας υπ' όψιν ότι το ώραιότερο σχήμα εινε το αμυν-αλατό.

Έπειτα βουτάμε τα άκρα των δακτύλων σε ζεστή σαπουνάδα για να μαλακώσουν τα πετάκια και να κατεβαίνουν εύκολα όταν

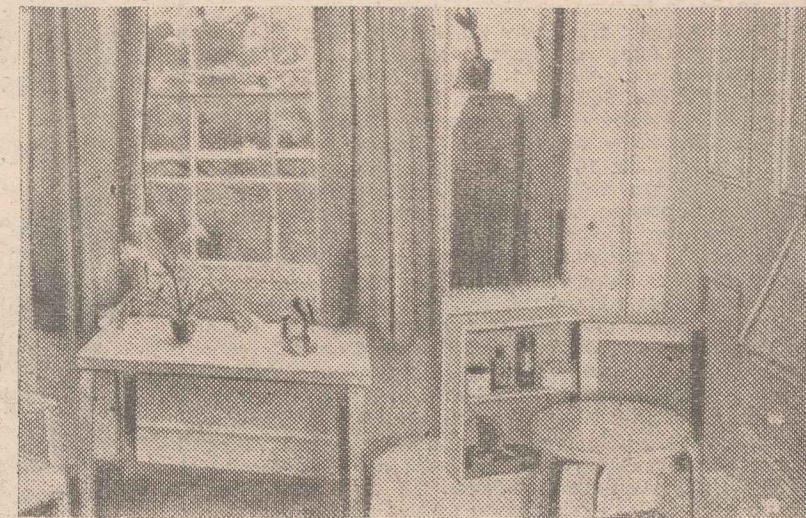
Κομψότατο άνασμπλ μπεζ μαρον για έκδρομές και για πρηνές σορτί. Κρεασσιόν του σπιτιού.

τα σπρώξωμε με ειδικό ξυλάκι από πορτο-καλί. Τα κόβωμε προσέχοντας να μη κόψωμε το από πάνω μέρος, έπειτα ξεκολλάμε με την πένασα ό,τι πετάκια έχουν μείνει α-κλλημένα στα νύχια και για να τα καθαρίσωμε πιο καλά τυλίγουμε το ξυλάκι με μπισμπάκι και το βουτάμε σε λίγο όξυζενέ. Στο τέλος με μία έλασφωπτερα τρίβωμε τα άκρα των δα-κτύλων.

Τότε μερικές νομίζουν ότι ήμπορεί να μη το θερνικι, άλλο ξεχνών ότι πρην από το θερνικι, μπαίνει («ζεινικι»), σκουπίζονται καλά τα νύχια και τυλιζονται με μία σκόνη οίαν-δηποτε και πολυαίσιον γιατί τότε μόνον πι-ναι το θερνικι.

Τα μισοξέγγατρα τα ακημιάζουμε ύστερα μ' ένα ξυλάκι με μπισμπάκι που το βουτάμε σε 'άεστον». Αν έχωμε νύχια που σπαζών εύκολα να τα άλειψωμε κάθε βράδυ με κά-ποια λιπαρά ουσία: βαζελίνη ή λαυολίν.

Το μοντέρνο ευχάριστο σπίτι

Η διαρρύθμισις του χώλλ, όταν εινε αρκετά ευρύχωρο, άποτελει ένα προ-βλημα πάντα για τις οικοδεσποινες. Ίδιου μιά έρρα λύσις για να καταστή μία γωνία του χώλλ άναγναστήριον και σαλονάκι.

Στην πλάζ
και στην έξοχή

Η μόδα

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Με τόν έρχομό του κολοκοικιού οι μεγάλες καπλιν βρίσκονται στην ήμερσία διάταξ. Με τα πελώρια αυτά καπέλλα που περιβάλλουν σόν φωτοστέφανος το νυναικείο πρόσωπο οι γυναίκες ζαναπέρνουν και από την χάρη των πολλών εποχών και άποκτούν την κατ' έ-ξοχην γυναικεία ύπόστασι τους.

Οι όμορφες έλαφρες και άροκνοβόαντες φάβες έρσκουν εύκαιρία να μας μαγέψουν ενώ το γανιρισμα τους έρχεται να συμπλη-ρώση το σύνολον. Πολλά λουλούδια, πολλές κορδέλες κι' ακόμη και φτερα άποτελούν το γανιρισμα.

Όσοια η κομψότης του καπέλλου θα έαρ-πτή από τόν τρόπο που θα τοποθετήσωμε το γανιρισμα.

Μερικές καπλιν γανιρίζονται και με μούρη δαντέλλα που καλυπτει σκαζόν όλόκληρη την έπιφανεία της φάβας.

Περικό να πούμε ότι το καπέλλο αυτό ε-ινε άμηνική και φοριέται σ' ένα γκάρντεν — πάρτυ, στις κούρσες και άλλα παρόμοια.

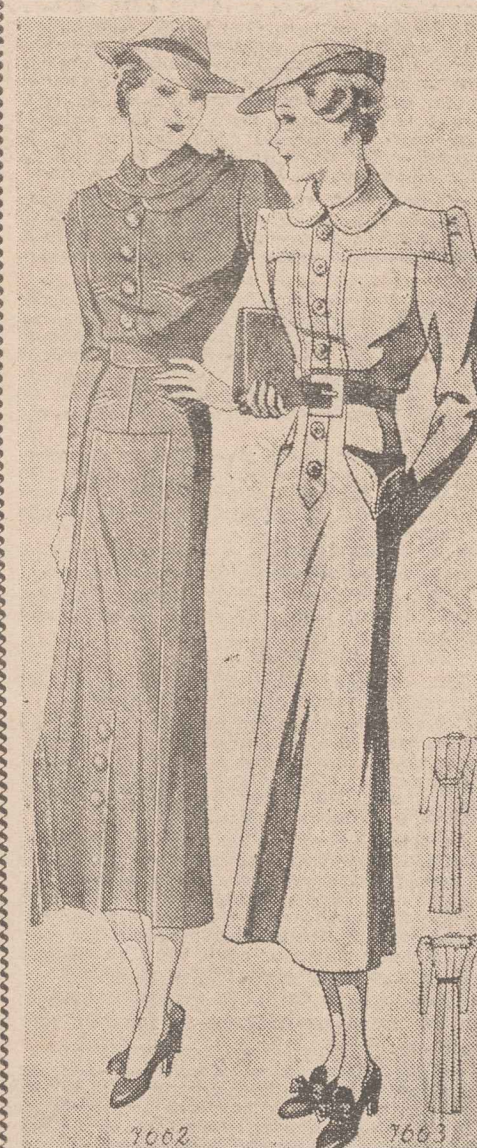
ΑΜΠΙΓΙΕΣ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Η τελευταία λέξις της μόδας εινε οι βε-λουδίνες ζώνες πάνω στα διαφανή ύφασμα-τα που θα άποτελέσουν την άμηνική τουαλέ-ττα μας. Συνδυάζονται με το γανιρισμα του καπέλλου σόν ανόρα το χρώμα ή και με το ίδιο το καπέλλο που ήμπορεί κι' αυτό να εινε μία ιδιόρρυθμη τόκα από βεζούδα.

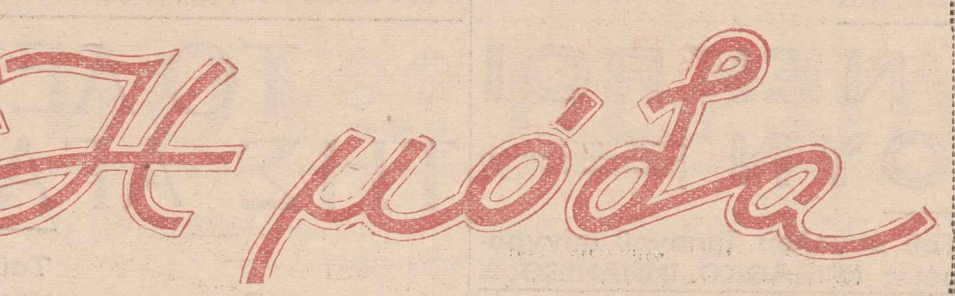
Τα κρέπ σασέν, ο ταφτάς, το φάιν εινε επίσης ύφασματα που θα φορεθούν πολυ. Το έμπριμε φορέματα φοριούνται με έπανω-φορία άσπρα ή μαύρα.

Πολλά από τα βροδυνά φορέματα σε τύπο σπέρ με κοντά μανίκια και γιάκα κλειστά. Μπλούζες δαντελλένες ή από (Αοργκα-τζα) με μακρές φούστες χρησιμοποιοούνται κυρίως για φορέματα μικρών φιλικών γεμα-τών.

Γόβες και σκαρπινία (σπόρ) με χαμηλό τα-κούνι φοριούνται με άπονευματικό τανιέρ ή φορέμα άπλο.

Δύο κομψότατα μοντελλάκια της Λαόνδεν. Το ένα γίνεται από κρέπ νιέ σιν γκρι περί με γανινοτρες μπλε-σάζ. Το άλλο από κρέπ-σοσι χρώμα μισοστάρδας.

Η οίσζιν των μπάνιων έφωσσε. Πως πρέπει να εμφανισθί η κομψή κυρία στην πλάζ; Ί-δού άνιτέρω τρία ώραιότατα άνασμπλ που Πατόθ, για πρην και μετά το μπάνιο, ή-μπορεί να φορεθί κάτω από τα κομψά αυτά φορέματα που έχουν εξαίρετικό σιέ.

ΤΑ ΞΕΘΩΡΙΑΣΜΕΝΑ

ΜΑΛΛΙΑ

- από Περμανάντ
- » άντυλασιόν
- » ήλιον
- » λουτρά
- » βσφας

επανερχονται στον φυσι-κόν τους χρωματισμόν, άν-ζητήσετε από τόν Κομμω-τήν σας να σας τά ξεβγάλη με το νέον προίόν

BLONDANOL

Δίδει τόνον στόν χρωματι-σμόν και ζωίν.

Νοικοκυρίο

ΠΑΝΙΟΥ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Μία νοικοκυρά που φιλικείται για την καλο-αίθεσια της έλεγε κάποτε ότι τα λουλούδια δεν εινε πολυτέλεια, άλλα άναγκη, είδος πρώτη άναγκης. Παρ' όλ' αυτά άναγκάει τις γυναίκες υπακούσασαι μία γυναίκα για να εξακολουθήσ ό,τι της χρειάζεται στο σπίτι της πως να ταξιδεύη για λουλούδια; Και ό-πως λίγη οικονομία στο κάβιτι και ήμπορεί να βάλι κατά μέρος ένα μικρό, πολυ μικρό πονόν για ν' αγοράσι λίγα λουλούδια ή έστω λίγες προνόνδες που παρουσιάζουν εύνοη-κατα το πνευματικό σπίτι.

Τα λουλούδια πρέπει να έναρμονίζονται με τάν όλη επιήλσει, όσοια στο σαλονάκι ή τα πιο καλά λουλούδια, Τριαντάφυλλα, γα-ρούφαλα όλα ός εινε βολύμια, πολυ άρρα σε διάμετρο που δεκαμάστε θα τοποθετήσωμε μέσα στα βάζα και με μακρὰ κοτσάνια.

Στο γραφείο θα βάλωμε λιγώτερο κρημνή-λα, λουλούδια ή προνόνδες και στην κρεβότα-καμια μας θα βάλωμε λίγα λουλούδια άπο-κλειστικώς δικής μας προτιμήσεως.

Στην τραπεζαρία επίσης θα έχωμε λουλού-δια μέσα με ένα ζορνιέρ ή σ' ένα μέγαλο κρημτάλλινο πιάτο.

Συμπεριφορά

Λοιπόν, θα τό πιστεύετε; Έχω μία φίλη, με την όπιαν άποφένει να πρηνίσει είτε στο θέατρο ή στον κρημταγορά ή σε άλλο κέντρο και ο λόγος έστρεψε ποιος εινε; Έννοει να κάνει πάντοτε καυγάδες. Μίλει άσχημα στους τοίχους, άσχημα στους το-ξείτες, στα γκαρσίνια, στους σπόρ, και φυσικά, όταν κάνει αυτά την αρχή οι άλλοι υ-νεκίζον. Έξελτε να φερθί καλά ό κατέπε-ρες όταν άρκεσε φέρει που, είσις κυρία, να έρεσθε τόσο πρηντικά; Άλλα νομίζετε πως περιορίζετε ή έν λόγω κυρία στο να φερταί άγανώς μόνον με τους άνδρώμενους που της προσφέρουν υπηρεσίας; Όχι, θό-νει κάπου άρρα; Έννοει ν' άναμνησκή τους πάντας για να κερθόν. Διαισθέρη άν προ-ηγούνται άλλοι αυτίν, έννοει να περάση πρ-ωτη και έν άνάγκη δεν θα διστάση να σπρ-έτη, να βριση. Και όμως η κυρία αυτή όμιλει περί ευγενείας και ίσως έχει άποστήσει το νέο βιβλίο του Ρεμπυ που μίλει για καλούς τρόπους.

Το ζήτημα της φωνής παίζει μεγάλο ρόλο. Μπορούμε ν' αντιποθίσωμε έναν άνδρωμο που έχει φωνή διαπεραστική και έννοηται τα νύχια μας, ενώ ένας άπαλός, ήουκας τόνος εινε πάντα ευχάριστος. Πρό πάντων να μη φωνάζωμε ποτέ όταν μιλάμε.

